СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK

РІК CXIII П'ЯТНИЦЯ, 31 БЕРЕЗНЯ 2006 РОКУ ЧИСЛО 13 VOL. CXII FRIDAY, MARCH 31, 2006 No. 13

Вибори Верховної Ради України - успішні, прозорі і демократичні

26 березня відбулися вибори до Верховної Ради. За повідомленням Центральної виборчої комісії, 29 березня станом на 10-ту годину вечора за київським часом було опрацьовано 99.1 відс. протоколів дільничних виборчих комісій. За Партію Регіонів проголосували 32.02 відс. виборців, БЮТ – 22.27 відс., „Нашу Україну" – 14.01 відс., СПУ – 5.7 відс., КПУ – 3.65 відс. Бльок Наталі Вітренко „Народна опозиція" наближався до 3-відсоткового бар'єру і набрав 2.9 відс. За Народний бльок Литвина проголосували 2.44 відс. виборців, Український народний бльок Костенка і Плюща – 1.88, партію „Віче" – 1.74, Громадянський бльок „Пора"-ПРП – 1.47, Партію „Відродження" – 0.97 відс., Опозиційний блок „Не Так!" – 1.0.

Вміщена на сторінці ЦВК документація є інформативною і її не можна використовувати як офіційний документ.

Оцінка спостерігачів

Міжнародні спостерігачі від Світового Конгресу Українців (СКУ) приїхали спостерігати вибори в Україні з семи держав світу (найчисельніша делеґація була з Російської Федерації – 150 спостерігачів). Спостерігачі СКУ відвідали понад 3 тис. дільниць (тобто 10 відс.) і ствердили, що вибори відбулися згідно з законом і міжнародними стандартами, були прозорими, демократичними, справедливими і чесними, великих порушень закону не зауважено. Вибори знову довели, що Україна безперервно демократизується.

Від Комітету виборців України в день голосування на виборчих дільницях працювало 5000 представників , які мали статус офіційних спостерігачів або журналістів газети „Точка зору". Вони визна-

(Закінчення на стор. 5)

Найбільшу підтримку виборців здобула Партія реґіонів. На фото зліва: керівник передвиборчої кампанії Партії реґіонів України Євгеній Кушнарьов, провідник партії Віктор Янукович і член партії, народний депутат Верховної Ради Михайло Добкін в Харкові 22 березня 2006 р. *Фото УНІАН*

Президент США Дж. Буш підписав закон про скасування поправки Джексона-Веніка

У церемонії підписання Президентом Дж. Бушом Закону про постійні нормальні торговельні взаємини з Україною, котрий знімає з України дію поправки Джексона-Веніка, взяли участь зліва: сенатор Ричард Ґ. Луґар (Р-Інд.), конґресмени –Джим Герлах (Р-Па.), Том Лантос (Д-Каліф.), Кендіс С. Мілер (Р-Миш.) – за Президентом, Курт Велдон (Р-Па.), Майкл Ґ. Фіцпатрик (Р-Па.). На церемонії був присутній Посол Укарїни в США Олег Шамшур (на цій фотографії його немає). *Фото: White House*

ВАШІНҐТОН. – 23 березня у Білому Домі Президент Джордж Буш підписав Закон про постійні нормальні торговельні взаємини з Україною, що знімає з України дію поправки Джексона-Веніка. Виступаючи на церемонії підписання документу, він серед іншого сказав:

„Цей закон... зміцнить взаємини з нашим другом – Україною. Цей закон сприятиме створенню нових економічних можливостей для обох країн". Президент також наголосив, що цей закон відзначить початок нової ери у взаєминах між Сполученими Штатами та демократичною Україною:

„Україна працює над розширенням своїх ринків, щоб покращити рівень життя своїх громадян. І цей закон є важливим кроком у цьому напрямку. Усунувши торговельні бар'єри між США та Україною, цей закон допоможе економічному процвітанню України. Як ми пересвідчились за останні п'ятдесят років саме торгівля є двигуном економічного зростання держав. Крім того, збільшення об'ємів торгівлі надасть американським товарам доступ до українських ринків та допоможе українцям будувати ринкову економіку, яка підніме рівень життя українських родин по всій країні".

Президент Дж. Буш ще раз підтвердив підтримку США прагнень України інтеґруватися у світову економіку і додав, що його уряд зробить все можливе, щоб допомогти Україні подолати останні бар'єри вступу до СОТ.

„Голос Америки"

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

В. Медведчук подав у відставку

КИЇВ. – Віктор Медведчук подав у відставку з посади голови СДПУ(о). Відповідну заяву В. Медведчук подав 29 березня. В. Медведчук просить звільнити його від обов'язків голови СДПУ(о) у зв'язку з тим, що бльок „Не Так", куди входила очолювана ним партія, не набрав необхідної кількости голосів виборців для проходження в парлямент, сказано в повідомленні. Згідно з даними ЦВК, бльок „Не Так" не зміг перебороти 3-відсоткового бар'єру, необхідного для проходження в парлямент.

Українські ЗМІ витримали іспит на об'єктивність

КИЇВ. – Українські ЗМІ висвітлювали вибори і передвиборну кампанію об'єктивно. Такий висновок оприлюднив 29 березня голова Державного комітету з телебачення і радіомовлення Іван Чиж. Вперше в історії незалежної України ЗМІ відчули себе вільно. „У нас немає явища, що свідчили б про те, що в ході парляментських виборів існував єдиний центр впливу на ЗМІ. Усі вони дотримували невтральности й об'єктивности", – сказав І. Чиж. Зокрема він відзначив невтральну тональність і збалянсованість подання новин „5 каналом", „1+1" і „ICTV". За словами І.Чижа, державні ЗМІ виконали свою місію, забезпечивши, на відміну від комерційних структур, рівний доступ усім політичним силам.

Україна виконує плян дій „Україна-ЕС"

КИЇВ. – Міністерство закордонних справ заявляє про незмінність зовнішньополітичних першочерговостей України після парляментських виборів. Керівник прес-служби Міністерства закордонних справ Василь Філіпчук повідомив 28 березня, що „зважаючи на попередній висновок Міжнародної місії спостерігачів, можна ствердити, що Україна виконала один із ключових моментів пляну дій „Україна-ЕС" щодо демократичного проведення парляментських виборів 2006 року відповідно до міжнародних стандартів". Він наголосив, що проведення виборів відповідно до европейських норм і стандартів відкриває нові перспективи перед Україною в процесі европейської і евроатлантичної інтеґрації. Місії ОБСЕ, НАТО, ПАРЕ та інших міжнародних організацій визнали вибори в Україні демократичними.

ВОЗ звинувачують у необ'єктивності

ЛОНДОН. – Кількість жертв Чорнобильської катастрофи впродовж 20 років після трагедії склала майже пів мільйона осіб. Такими є загальні дані понад 50 наукових досліджень, проведених на замовлення Европейського парляменту, екологічної організації „Greenpeace International" та медичних організацій низки країн. На підставі цього британська газета „Ґардіян" (Guardian) звинуватила Всесвітню організацію здоров'я, а також Міжнародне агентство з атомної енергії в намаганні применшити справжні розміри катастрофи. Медичні організації, які провели дослідження, представляють Великобританію, Німеччину, Скандинавські країни та Україну. Провідні науковці та лікарі світу заявляють, що ООНівські організації, відповідальні за атомну безпеку й охорону здоров'я, іґнорують докази щодо смертности, ракових захворювань, мутацій та інших проявів хвороб, які пов'язані з вибухом на Чорнобильській АЕС 1986 року. „Ґардіян" повідомляє, що незабаром буде оприлюднено цілу низку досліджень, які засвідчують, що від ракових захворювань, пов'язаних з опроміненням, загинуть ще щонайменше 30 тисяч осіб на додаток до близько 500 тисяч, котрі вже померли. Натомість МАҐАТЕ і ВОЗ стверджують, що з аварією в Чорнобилі пов'язана смерть лише близько 4,000 тисяч осіб. МАҐАТЕ переконує, що, крім раку щитовидної залози в дітей, нема переконливих доказів впливу катастрофи на здоров'я людей.

Україна та Туркменістан остаточно домовились

КИЇВ. – Україна та Туркменістан врегулювали питання взаєморозрахунків за газ в 2003 – 2005 роках. Питання узгодили під час візити делеґації НАК „Нафтогаз України", повідомив 27 березня 5 канал з посиланням на МЗС Туркменістану. Нині заборгованість української сторони становить понад сто шістдесят дев'ять мільйонів долярів. Згідно з домовленістю, борг виплачуватимуть валютними та товарними розрахунками. Зокрема до Туркменістану постачатимуть трубну продукцію. Валютну частину заборгованості Києва погасять найближчим часом, а поставки товарів здійснюватимуть до 10 серпня цього року, кажуть у МЗС Туркменістану.

Сьома річниця від загибелі В'ячеслава Чорновола

ІВАНО-ФРАНКІВСЬК. – Пам'ять В'ячеслава Чорновола вшановували представники влади та його послідовники. В'ячеслав Чорновіл загинув 25 березня 1999 року. Коротка акція пам'яті відбулася біля одного з небагатьох установлених за ці роки в Україні пам'ятників борцеві за незалежність. Самі політики назвали захід неполітичним. Виступи учасників зводилися до одного: В'ячеслава Чорновола Україні бракує. За офіційною версією МВС, В'ячеслав Чорновіл загинув внаслідок дорожньо-транспортної пригоди, коли у його автомобіль врізався в КАМАЗ з причепом. Соратники В. Чорновола вважають загибель свого провідника політичним убивством. НРУ, який В'ячеслав Чорновіл очолював, створив спеціяльну комісію для проведення незалежного розслідування. Теперішній провідник Народного Руху Борис Тарасюк, перебуваючи нещодавно в Івано-Франківську, висловив сподівання, що вже цього року буде оприлюднено висновок розслідування у справі В. Чорновола і винні стануть перед судом.

Контр-адмірал І. Тенюх – новий командувач ВМС

СЕВАСТОПОЛЬ. – Президент Віктор Ющенко призначив контр-адмірала Ігоря Тенюха командувачем Військово-морських сил України, звільнивши з цієї посади віце-адмірала Ігоря Князя з переданням його у розпорядження міністра оборони. Віце-адмірал І. Князь був командувачем ВМС України з 2003 року. Під його керівництвом представники української фльоти брали участь у багатьох військово-морських навчаннях включно з фльотами країн НАТО. І. Князь отримав переконливий досвід співпраці з командувачами як західніх країн, так і Чорноморської фльоти Росії. Він уникав втягнення в політику, називаючи досягненням нинішнього міністра оборони чітке розмежування функцій керівників міністерства та кадрових військових. Новий командувач І. Тенюх командував ескадрою в Севастополі, а потім був призначений заступником начальника міжнародного штабу з питань міжнародного співробітництва. Контр-адмірал І. Тенюх також відомий як один з учасників Помаранчевої революції, коли з'являвся серед прихильників Віктора Ющенка на трибуні київського Майдану.

В. Ющенко не вітав О. Лукашенка

КИЇВ. – Президент Віктор Ющенко не вітав Олександра Лукашенка з перемогою на президентських виборах у Білорусі. Це стало зрозумілим з відповіді В. Ющенка 23 березня під час інтерв'ю .„Пішли далі", – сказав В. Ющенко, проіґнорувавши таким чином запитання-уточнення ведучого про те, чи вітатиме він О. Лукашенка з перемогою. „У політичній частині позиція України є чітка, вона висловлена. Ми ці принципи не міняємо і ніколи не будемо міняти. Ці принципи відповідають міжнародним нормам", – сказав Президент. За його словами, вибори у Білорусі пройшли з порушеннями. Зокрема було проіґноровано „право зібрання, агітації, рівних можливостей кандидатів. Ми будемо мати таку політичну оцінку, з якою виступили спостерігачі ОБСЕ. Для мене є і завжди буде неперевершеною цінністю дотримання демократичних норм і прав. Це – фундамент, який дає всю перспективу розвитку суспільства. Інший модель – це феодалізм, який гнобить. Раб ніколи не давав кращого продукту, ніж вільна людина", – сказав він.

Почав їздити швидкий поїзд „Полтава - Київ - Полтава"

КИЇВ. – 24 березня на станції Полтава відбулися урочисті проводи у першу подорож щоденного швидкого поїзду „Лтава" сполученням Полтава-Київ-Полтава. В урочистостях взяв участь Генеральний директор Укрзалізниці Василь Гладких. Потяг курсуватиме щодня, крім вівторка. Відстань – 336 км. „Сьогодні цей потяг прямуватиме від Києва до Полтави 4 години 12 хвилин, а надалі планується скоротити час перебування в дорозі до 3 годин 40 хвилин", – зазначив Василь Гладких. Вартість проїзду складає: в купе – 31.21 грн., в плацкарті – 21.25 грн. З початку року залізниця вже запустила ряд швидкісних потягів на різних маґістралях України. Нові потяги на маршрутах Чернігів-Київ, Дніпропетровськ-Донецьк, Одеса-Вінниця, Кременчук-Київ поповнили перелік швидкісних потягів підвищеного комфорту Укрзалізниці.

Хто захищає права людини в Україні

КИЇВ. – „Наша Україна" та Бльок Юлії Тимошенко найбільше дбали про захист прав людини протягом останніх чотирьох років праці Верховної Ради. Натомість Партія Реґіонів та СДПУ(о) своєю законотворчістю погіршували права людини – такими є висліди дослідження, проведеного Українською Гельсінською Спілкою. Дослідження засвідчило, що навіть партії, які отримали найкращі висліди, про права людини дбали лише наполовину. Директор програм Гельсінської Спілки Володимир Яворський зазначив: „Політичні партії лише в 50 відсотків голосують за права людини. Це насправді дуже сумне явище українського парляменту, тому що підтримувати права людини лише наполовину, – тоді й демократію ми маємо лише наполовину". За словами В. Яворського, експерти проаналізували 41 законопроєкт, з них 27 сприяють розвиткові прав людини, і 14 – їх погіршують. Серед неґативних законопроєктів В. Яворський відзначив зокрема нову редакцію Кримінально-процесуального кодексу та Закон „Про прокуратуру".

Відкрито Інтернет-центер для сліпих

КИЇВ. – 21 березня відкрито Інтернет-центр для сліпих у Центральній спеціялізований бібліотеці для сліпих ім. М. Островського. Це стало можливим завдяки дотації від Уряду США на придбання програмного забезпечення та обладнання, які дозволяють людям з обмеженнями зору користуватися Інтернетом. Крім того, бібліотека отримала три робочих станції, брайлевську і звичайну машини для друкування, брайлевський дисплей і скенер. За рахунок дотації також оплачено рік користування Інтернетом; працівники бібліотеки будуть навчати читачів, як користуватися цим обладнанням. Посольство США надало аналогічні субсидії Рівненській і Херсонській обласним універсальним бібліотекам на організацію робочих станцій для праці в Інтернеті людям з обмеженнями зору. З 2001 року Уряд США дав 1.5 мільйона долярів на покращання доступу українських громадян до Інтернету шляхом відкриття центрів Інтернету в публічних бібліотеках. Після відкриття Інтернет-центрів для людей з обмеженнями зору ці українські громадяни зможуть активніше й повніше брати участь у житті суспільства.

Створено Держдепартамент з усиновлення

КИЇВ. – Кабінет міністрів створив Державний департамент з усиновлення та захисту прав людини у складі Міністерства у справах сім'ї, молоді і спорту, повідомила 27 березня прес-служба уряду. Держдепартамент координує діяльність органів і служб у справах неповнолітніх, пов'язану з усиновленням дітей, опікою, влаштуванням їх у дитячі будинки сімейного типу та прийомальні сім'ї.

За повідомленнями інформаційних аґентств

ВИБОРИ – 2006

26 березня, закордонна виборча дільниця ч. 93

НЮ-ЙОРК. – Закордонна виборча дільниця ч. 93 в приміщенні Генерального консульства України в Ню-Йорку стараннями виборчої комісії і працівників консульства була добре підготовлена до виборів: встановлено обладнання для голосування, передбачено поділ черги виборців на три лінії для прискорення процесу, запрошено спостерігачів. Проте активність виборців виявилася меншою, ніж очікували, особливо у порівнянні з попередніми виборами Президента України. Усе ж на дільниці і перед нею було людно впродовж усього недільного дня.

Першими проголосували громадяни України, які мешкають в Ню-Йорку і найближчих околицях, по полудні почали приїздити виборці з сусідніх штатів. Окремі учасники виборів охоче поділилися з читачами „Свободи" своїми думками про цю подію, які подаю разом зі їхніми світлинами.

Левко Хмельковський

Борис Познаховський, член виборчої комісії:

– Вибори проходять не так активно, як президентські, але люди приходять і спокійно, без черги, беруть участь у голосуванні. Виборці задоволені тим, що кожен може виявити свою волю. Ми чекали на більшу кількість людей, вищу активність, але це вже не залежить від комісії. Ми готувалися, як і в Україні, додати дві години для голосування, закінчити о 10-ій вечора, але не знаємо, чи буде в цьому потреба. Нас поінформували, що в Україні теж низька активність виборців.

Львів'яни Мирон і Оксана Белзи з батьком Мирона – Дмитром і синами Андрієм, Юрієм і Богданом приїхали з Рокланд повіту, Н. Й., проголосувати в ім'я кращого життя в Україні.

Юрій Ференцевич, спостерігач від УККА:

– На жаль, мала зацікавленість виборами з боку закордонних громадян України. Дуже мало людей прийшло голосувати. Верховна Рада, яку тепер виберуть, матиме дуже багато до обговорення, бо тепер Верховна Рада вибирає прем'єр-міністра, адже Президент має призначити тільки міністра закордонних справ і міністра оборони. Бюлетень для голосування складний. Я бачу, що деякі виборці читали пояснення у „Свободі" і знають, про що йдеться, а інші, особливо старші віком, тут починають вивчати, читати. Порушень ми не бачили, їх не було. Але до полудня прийшло тільки 400-500 осіб, а на минулих виборах було майже 4 тисячі. Де вони тепер поділися?

Виборці відповіли на запитання: „Чого ви очікуєте від новообраної Верховної Ради?"

З Філядельфії приїхала на вибори Люба Конопельник зі Львова (третя зліва) з сестрою Оксаною Кошевець, її чоловіком Олександром і сином Тарасом, Олесею Коцур з Конектикату (крайня зліва):

– Ми хочемо від депутатів Верховної Ради, щоб вони були людяними, щоб зробили щось корисне для людей, а то вони б'ються між собою, аж негарно дивитися на це. Щоб ми не були тут, а повернулися в Україну. Потрібні закони, які сприяли б розвиткові підприємництва, щоб усі мали власне підприємництво, котре працювало б на український народ і українську державу, а не на окремих олігархів.

Ліда Семенюк з синами Іваном і Олесем з Ню-Йорку:

– Ми хочемо від новообраної Верховної Ради вільної України! Щоб усі люди - і на сході, і на заході - відчули себе українцями, щоб вони зрозуміли, що вони є справжні українці. Я думаю, що Верховна Рада в цьому допоможе і чинитиме усе для цього. Ми їй віримо, ми віримо Ющенкові. Маємо надію, що це буде Верховна рада, гідна України.

АМЕРИКА І СВІТ

Рада Безпеки ООН стосовно ядерної програми Ірану

НЮ-ЙОРК. – П'ять постійних членів Ради Безпеки ООН наблизилися до згоди щодо тексту резолюції про ядерну програму Ірану, – заявив 28 березня представник США при ООН Джон Болтон. США, Франція та Великобританія вирішили змінити пункти, які не влаштовували Росію та Китай. „Я думаю, тут головне висловити все якомога ясніше і зробити це швидко. Після засідання Міжнародного аґентства з атомної енергетики, присвяченого іранській проблемі, минуло вже три тижні. Рада Безпеки ООН усвідомлює, що її вчасна реакція необхідна не лише для вирішення питання Теграну, а й для неї самої", – сказав американський представник при ООН. 29 березня п'ять країн-членів Ради Безпеки та Німеччина знову обговорять проєкт резолюції, в якому вимагають від іранської влади відмовитися від виробництва збагаченого урану.

Протестують проти змін до іміґраційного законодавства

ВАШІНҐТОН. – В Лос-Анджелесі, Дітройті, інших містах 27 березня на вулиці вийшли десятки тисяч людей, протестуючи проти змін до іміґраційного законодавства. За нововведеннями, нелеґальних іміґрантів очікує ряд правових обмежень. Законопроєкт уже схвалила Палата Представників. Тепер його має розглянути Сенат. У США проживає близько 11 млн. нелеґальних іміґрантів. Після багатоденних протестів по всій країні Правовий комітет Сенату Сполучених Штатів пом'якшив деякі позиції законопроєкту про іміґрацію. Комітет постановив вилучити з проєкту найбільш суперечливе положення, яке передбачало покарання осіб та організацій, які допомагають нелеґальним міґрантам, у США. Крім того, комітет запропонував леґалізувати згаданих 11 млн. іміґрантів-нелеґалів з можливістю в майбутньому подаватися на громадянство, та створити тимчасову програму праці, котра дозволяла б приблизно 400,000 чужинцям кожного року приїздити до праці та з часом також старатися про громадянство, а також значно збільшити кількість військових, що охороняють кордон між США і Мехіко. Ці пропозиції передано на розгляд Сенату, якщо їх схвалять, тоді вони мусять бути узгіднені з законопроєктом прийнятим в грудні Палатою Представників. Згадані пропозиції привітали демократи і деякі республіканці, а також іміґранти, – а скритикували консервативні республіканці, заявляючи, що це амнестія для тих, хто переступив закон.

На виборах в Ізраїлі перемогла партія „Кадіма"

ЄРУСАЛИМ. – За підсумками, на позачергових парляментських виборах в Ізраїлі, що відбулися 28 березня, найбільше голосів набрала центристська партія „Кадіма" на чолі з виконуючим обов'язки прем'єр-міністра Ехудом Ольмертом. Заснована експрем'єром Арієлем Шароном лише півроку тому партія матиме 29 місць у Кнесеті. Соціял-демократична Робоча партія на чолі з Аміром Перецем отримала 20 місць. Саме ці дві партії, як прогнозують оглядачі, формуватимуть новий уряд. Невдахою цих виборів став консервативний бльок „Лікуд", який отримав лише дванадцять мандатів. Найбільшою сенсацією цьогорічних позачергових виборів до ізраїльського парляменту стала надзвичайно низька активність виборців.

У Франції відбулися мільйонні акції протесту

ПАРИЖ. – Профспілки та студенти Франції посилюють тиск на прем'єр-міністра Домініка де Вільпена, вимагаючи відмови уряду від запляновано́ї реформи ринку праці. 28 березня по всій країні відбулися найбільші за останні десятиліття демонстрації, в яких взяли участь більше мільйона французів. Подекуди між демонстрантами і поліцією відбувалися сутички. Правоохоронці вдалися до застосування водометів і сльозогінного газу. Понад вісімсот порушників порядку затримано. Того ж дня профспілки звернулися до президента Жака Ширака з вимогою відреаґувати на суспільне невдоволення і зупинити урядові реформи, від яких не відступає прем'єр. Навіть якщо Дж. Ширак не відреаґує на вимоги профспілок, ситуацію може розрядити рішення Конституційної ради, яка 30 березня розглядатиме правомірність законопроєктів.

Світові провідники заступилися за афганця-християнина

КАБУЛ, Афганістан. – Афганець Абдул Рахман, якому загрожувала смертна кара через навернення у християнство, 27 березня вийшов з в'язниці. За словами міністра юстиції Афганістану, його виправдали та заради безпеки перевели з тюрми в інше місце. А речник місії ООН в Афганістані Адріян Едвардс припускає, що Рахманові нададуть політичний притулок за кордоном. Намір афганської влади стратити громадянина цієї країни за прийняття християнства викликав широкий суспільний відгук, – до справи 41-річного Абдули Рахмана підключилися навіть світові провідники. 23 березня секретар Держдепартаменту США Кондоліза Райс у телефонній розмові з президентом Афганістану Гамідом Карзаєм зазначала, що афганський народ має усвідомлювати, що свободу віросповідання передбачає законодавство їхньої країни. Крім того, 24 березня канцлер Німеччини Анджела Меркель також обговорила цю ситуацію з президентом Афганістану Г. Карзаєм. Свою стурбованість тим, що людину можуть стратити за відмову від ісляму, висловив напередодні і Президент США Джордж Буш. А. Рахмана заарештували в лютому за звинуваченням у зміні релігії, яке висунула його родина.

„Гамас" запропонував склад уряду

ПАЛЕСТИНА. – Ісмаїл Ганія призначений головою уряду. Угрупування „Гамас" ще не робило різких кроків, але Ізраїль та Захід непокоїть їхнє невизнання держави Ізраїль. Палестинський парлямент засідав 27 березня, аби схвалити склад кабінету міністрів, який висунуло угрупування „Гамас". Голосування з цього питання було тільки формальністю, позаяк „Гамас" має переважну більшість у палестинському парляменті після виборів у січні. Більшість номінантів є технократами, однак вибір прихильника жорсткої політики Махмуда Захара на посаду міністра закордонних справ свідчить про те, що „Гамас" навряд чи покращить взаємини з Заходом.Раніше західні країни попереджали, що перестануть допомагати палестинській адміністрації, якщо уряд не відмовиться від насильства і не визнає Ізраїль незалежною державою. „Гамас" неодноразово відмовлявся те зробити, твердячи, що це виглядатиме як згода з ізраїльською окупацією палестинських земель. Призначений на посаду прем'єр-міністра Ісмаїл Ганія заявив, що палестинці прагнуть миру, і закликав арабські країни погодитись на плян надзвичайної допомоги.

У Польщі помер письменник-фантаст Станіслав Лем

КРАКІВ, Польща. – 27 березня в клініці кардіохіруртії Ягеллонського університету на 86-му році життя помер відомий письменник-фантаст Станіслав Лем. Серед написаних Лемом книг - романи „Соляріс", „Маґеланова хмарина", „Людина з Марсу", „Повісті про пілота Піркса", „Астронавти", багаточисельні оповідання та розповіді. Його твори перекладено більш ніж 40 мовами, спільний тираж перевищує 27 мільйонів екземплярів. Деякі твори екранізовано. С. Лем народився 12 вересня 1921 року у Львові. Він навчався у Львівському медичному інституті, а після приєднання Львова до Радянського Союзу переїхав до Кракова. Його перший роман „Людина з Марсу" був опублікований у 1946 році. С. Лем належав до польської асоціяції письменників і до польського Пен-клюбу. Письменник за своє життя отримав велику кількість національних та міжнародних нагород, у тому числі державні премії Польщі та Австрії.

Мінськ звинувачує Г. Солану в організації демонстрацій опозиції

МІНСЬК. – Державне телебачення Білорусі звинуватило верховного представника Евросоюзу з зовнішньої політики і безпеки Гав'єра Солану в причетності до організації „несанкціонованих акцій білоруської опозиції". Водночас провідник опозиції Олександер Мілінкевич зробив різку заяву на адресу офіційного Мінська. „Гав'єр Солана безпосередньо давав вказівки керівникові білоруської опозиції Олександрові Мілінкевичу про організацію несанкціонованих акцій", – повідомило в неділю, 26 березня, білоруське телебачення, посилаючись на спецслужби республіки. За їхніми даними, посередником між Г. Соланою і О. Мілінкевичем виступило литовське посольство в Білорусі.

Росія відмовилася від вина з Грузії і Молдови

МОСКВА. – З 27 березня в Росії діє повна заборона на ввезення вина і виноматеріялів з Молдови і Грузії. Призупинено дію вже виданих санітарних висновків на продукцію, випущену на території Молдови і Грузії, а також вжито заходів для недопущення на територію Росії вина і виноматеріялів, виготовлених у Молдові та Грузії. Рішення про заборону на ввезення вина з Молдови та Грузії ухвалено після того, як проведені в березні перевірки засвідчили, що великий обсяг ввезеної в Росію алкогольної продукції не відповідає санітарній безпеці. Санкції призведуть до багатомільйонного збитку для Грузії і Молдови, адже 80-85 відсотків молдавських і грузинських вин постачаються на російський ринок. Збитків зазнає і російська сторона. Половина всіх виноматеріялів, які використовують на російських винозаводах, молдавські за походженням.

Велике переселення в Росії

МОСКВА. – Кремль, очевидно, прислухався до думки російських аналітиків, які давно пропонують терміново розпочати працю збільшення чисельности населення далекосхідного реґіону, зокрема тієї його частини, яка межує з Китайською Народною Республікою. Людські засоби для здійснення проєкту масової міґрації на Далекий Схід росіяни мають намір черпати з европейської частини РФ, країн колишнього СССР, а також Китаю, Південної Кореї та Японії. В Росії розпочали працювати над розробленням програми масового переселення на Далекий Схід. Загалом ідеться про переселення туди близько 18 млн. осіб. Переселення одієї родини на Далекий Схід з центру Росії коштуватиме від 200 до 250 тис. долярів. Першочерговість у розміщенні переселенців надаватимуть Амурській області, Хабаровському та Приморському краям. Причиною ж розроблення програми масового переселення є зменшення чисельности населення в Росії. На російському ж Далекому Сході демографічна ситуація є найгіршою. Від моменту розпаду СССР реґіон втратив 1.5 млн. осіб, близько 14 відсотків населення. 2015 року чисельність населення реґіону може скоротитися до 4.5 млн. осіб, що в подальшому загрожує взагалі втратою для Росії цього реґіону.

Москва не надавала С. Гусейнові інформації

МОСКВА. – Російська служба розвідки 25 березня заперечила повідомлення зі Сполучених Штатів про те, що Росія надавала інформацію адміністрації Садама Гусейна щодо плянів військових США вторгнення в Ірак. Речник російської аґенції розвідки сказав 24 березня, що не вперше такі звинувачення лунають у бік російської адміністрації. Борис Лабусов сказав, що звинувачення в тому, що російська розвідка надавала С. Гусейну деталі пересувань американських військ, були, за його словами, необдуманою маячнею, і що немає необхідности давати подальші пояснення. Згідно зі звітом Пентагону, Росія надавала режимові С. Гусейна інформацію щодо місцезнаходження американських військ в перші дні вторгнення на чолі зі Сполученими Штатами у 2003 році через свого посла у Багдаді.

За матеріялами ЗМІ

ВИБОРИ – 2006

Президент України Віктор Ющенко з дружиною Катериною та сином Тарасом після голосування у Києві 26 березня 2006 р. Фото УНІАН

Провідник БЮТ Юлія Тимошенко з чоловіком Олександром та донькою Віталіною іде голосувати на виборчу дільницю у її рідному місті Дніпропетровську 26 березня 2006 р. Фото УНІАН

Вибори ...

(Закінчення зі стор. 1)

чили, що голосування відбулося у вільній та прозорій обстановці, фактів тиску на виборців, членів комісій, ЗМІ, спостерігачів, за незначним винятком, не зафіксовано. Бюлетені, вкинуті до виборчих скриньок, відображають волевиявлення українських виборців.

Європейська мережа організацій, що спостерігали за виборами („ENEMO") – об'єднання 18 провідних громадських організацій Центральної та Східньої Европи і Центральної Азії, відзначила, що вибори пройшли в загальному без тиску, залякування, спрямованого проти політичних партій, бльоків чи окремої частини електорату. Використання адміністративного ресурсу було відсутнє. Центральна виборча комісія працює на належному професійному рівні, чесно та відкрито.

Переможці вибирають партнерів у коаліцію

Головна тема, що обговорюється у політичних колах після завершення голосування на виборах – це перспективи підписання угоди про коаліцію у парляменті між трьома політичними силами – бльоком Юлії Тимошенко, „Нашою Україною" та Соціялістичною партією. Хоча „Наша Україна" посіла третє місце на перегонах, однак, як не дивно, саме вона може відіграти ключову ролю у тому, чи стане Юлія Тимошенко керівником Кабінету міністрів. Оскільки Ю. Тимошенко неодноразово заявляла, що домовлености з Партією Регіонів виключаються, БЮТ може здобути свою прем'єрську ціль лише з „нашоукраїнцями" та соціялістами.

Проте пропрезидентський бльок і соціялісти заявили, що принципово готові до „помаранчевої коаліції", але хочуть, аби угода була не деклaративною, а наповнена конкретним змістом. Президент Віктор Ющенко сказав, що поспішати з коаліцією не варто, принаймні до оприлюднення офіційних результатів голосування.

Отже, „Наша Україна" не зацікавлена у швидких рішеннях. Однією з причин оглядачі називають категоричне небажання частини бльоку „Наша Україна" бачити на посаді прем'єр-міністра Юлію Тимошенко. Натомість, у „Нашої України" є варіянти – окрім „помаранчевої коаліції" вона може піти на переговори і з Партією Регіонів для створення так званої „великої коаліції єднання Сходу і Заходу". Віктор Ющенко наразі заявив, що вітатиме „помаранчеву коаліцію". 28 березня відбулася зустріч Президента з провідниками партій і бльоків – переможців виборів.

Президія „Нашої України" під головуванням Романа Безсмертного 29 березня ухвалила рішення повернутися до розгляду питання про створення коаліції на своєму наступному засіданні 7 квітня.

Перші відгуки на вибори в Україні

Вибори в Україні та їх можливий вплив на американсько-українські взаємини прокоментував 27 в березня для „Голосу Америки" другий заступник державного секретаря США з питань Европи та Евразії Дейвид Креймер. Він запевнив, що Сполучені Штати безсумнівно є міцним другом і союзником України, і висловив сподівання, що декляровані нею прагнення залишаться актуальними і після виборів. А самим голосуванням, на думку Д. Креймера, Україна зробила значний крок вперед. Сполучені Штати підтримують процеси перетворень як в самій Україні, так і декляровані нею бажання інтеґруватися у евроатлантичне співтовариство.

Джеймс Шер, експерт британської оборонної академії, на прохання Української служби Бі-Бі-Сі заявив: „Порівняно з усім, що відбувалося в Україні досі, і порівняно з усім, що відбувалося на пострадянському просторі, ці вибори були вражаюче демократичні; вони відбувалися без жодного втручання.

Віктор Янукович цілком може перетворити виборчу поразку на політичну перемогу. Президент В. Ющенко усвідомлює, що в нього немає вибору, окрім як піти на коаліцію з Юлією Тимошенко і зробити її прем'єр-міністром, але в душі він цього робити не хоче. Душею він волів би піти на якесь примирення з тими політичними силами, які стоять за Партією Регіонів, бо підсвідомо він боїться Юлії і вбачає в ній суперницю і ворога. А всі ці міркування можуть замаскувати ключовий факт: якщо він укладе коаліцію з Регіонами, його репутація в країні буде знищена. Тому В. Ющенко намагається затягнути переговори про коаліцію".

За матеріялами ЗМІ

Киянка вивчає великі за обсягом виборчі бюлетені перед голосуванням 26 березня 2006 р. Фото УНІАН

Голова Центральної виборчої комісії Ярослав Давидович на прес-конференції з приводу попередніх підсумків виборів у Верховну Раду в Києві 27 березня. Фото УНІАН

Увага: 2 квітня – літній час

Перехід на літній час буде здійснено в США о 2-ій години ночі 2 квітня, для чого треба перевести стрілки годинників на одну годину вперед. Повернення до зимового часу відбудеться 29 жовтня.

Демократичні вибори – велика перемога України

26 березня в Україні відбулися вибори до Верховної Ради, в яких взяли участь дві третини виборців, внесених у списки, або майже 25 мільйонів громадян. Центральна виборча комісія до дня передання „Свободи" в друкарню опрацювала 97 відс. протоколів дільничних виборчих комісій і виявила, що найбільше голосів здобула Партія Регіонів, на другому місці – бльок Юлії Тимошенко, третє місце посідає бльок „Наша Україна", тривідсотковий бар'єр подолають Соціялістична партія України та Комуністична партія України, а також, можливо, бльок „Народна опозиція" Наталі Вітренко. Попередній вислід виборів подано у „Свободі" на першій сторінці.

Поза Верховною Радою залишаться Народний бльок Литвина, Народний бльок Костенка-Плюща, Громадянський бльок „Пора-ПРП", партія „Віче" та інші.

Народний союз „Наша Україна" зміг отримати першість лише у 5 західніх областях і почесне третє місце у загальноукраїнських перегонах. Народний бльок Литвина не потрапляє до парляменту, хоча тепер його фракція нараховує близько 70 депутатів з великого підприємництва і колишньої управлінської еліти часів Л. Кучми. На бльок Наталі Вітренко робила ставку Росія – її московські політтехнологи, кошти, кремлівська адміністрація з обіцянками дешевого газу та великої платні.

Вибори стали черговим кроком України у західньому напрямку, адже проросійські сили не отримали на них жодного шансу. Комуністи з 20 депутатами навряд чи будуть серйозною фракцією, а Партію Регіонів складають прибічники власного великого підприємництва, а не прихильники східньої інтеграції. Але й переможцями на виборах Партію Регіонів назвати складно, тому що у справі формування коаліції вони могли розраховувати хіба що на бльок Литвина. У Януковича не так вже й багато шансів повернутися у крісло прем'єр-міністра.

В такій ситуації головним переможцем виглядає Ю. Тимошенко, яка була схильна до підписання угоди про „помаранчеву коаліцію" і була за крок до здійснення цієї мети, але покищо не знайшла конкретної підтримки в „Нашій Україні". Проте Ю. Тимошенко не втрачає надії, розуміючи, що вибору „Наша Україна" таки немає, адже в разі її домовлености з Партією Регіонів, її не зрозуміють ні в Україні, ні за її межами. „Наша Україна" в цілому не проти коаліції з БЮТ. Загалом БЮТ-НСНУ-СПУ – колишня „помаранчева коаліція" – досі має реальну підтримку населення. Якщо вони її не втримають, то це буде їх найсерйознішою поразкою.

Усі міжнародні організації, які спостерігали за виборами, включно з Росією, ствердили, що українці вперше отримали можливість чесно вибрати собі владу. У достовірності результатів цього разу немає сумніву. Обрана законодавча влада буде точною копією дуже різної і дуже неоднорідної України. Треба побажати їй при усьому партійному розмаїтті парляменту бути послідовною у прагненні сприяти розвиткові держави і

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

[illegible] — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

Головний редактор – Ірина Ярославич

Редактори: Ольга Кузьмович, Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

FOUNDED IN 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510

E-mail: svoboda@att.net Web-site: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

Передплата на рік $55.00 [illegible] – $65.00. Для членів УНСоюзу $45.00 [illegible] – $50.00. [illegible] – $1.00. [illegible] „Svoboda".

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ"

Директор видань – д-р Володимир Прохоренко (973) 292-9800 дод. 3034
e-mail: prochorenko@unamember.com

Адміністратор – Володимир Гончарик (973) 292-9800 дод. 3041

Керівник відділу оголошень – Марійка Оціславська (973) 292-9800 дод. 3040
e-mail: adsukrpubl@att.net

Передплата – Марійка Пендзьола (973) 292-9800 дод. 3042
e-mail: ukrsubscr@att.net

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про реквієм для ЛМ-клюбу

Коли в нашій „Свободі" з датою 10 березня ц. р. появилася коротка інформативна стаття під промовистим заголовком „Заключні імпрези Літературно-мистецького клюбу", можна вже було сподіватися, що нас чекає. А все ж було аж надто прикро, коли на саме цій „заключній імпрезі" було нас усіх присутніх семеро осіб, включно з господарями. Навіть доповідач не з'явився!

Так оці „поминки" відкрила та ними проводила довголітня голова ЛМ-клюбу мисткиня Ярослава Ґеруляк, яка у своєму спокійному, стриманому від емоцій слові пригадала нам, оцим нечисленним присутнім, історію клюбу та його колись багатолюдні імпрези і виставки наших сучасних мистців, доповіді про них та таки їхні, як теж інші цікаві доповіді на мистецькі та літературні теми, що відбувалися у приміщеннях клюбу довгими, плідними роками.

Все це „проминуло з вітром", та боюся, що хронологію цих культурних імпрез, зустрічей і виставки, які проходили спершу в домівці поверхом вище та тепер вже в оцих залях, на жаль, відвідуємо тепер вже востаннє, ніхто не переніс чорним на біле і вже не перенесе, бо члени нашої культурної спільноти що їх організували та вклали в них свою душу, вже не тут, а на другому, кращому світі, а серед сьогоднішньої громади не бачу таких, щоб поспішали оцю цікаву історію нашого культурного життя в метрополії світу переліляти на папір для майбутніх поколінь, а передусім для записання історії українського життя в США.

Ось так на оцих „поминках" Літературно-мистецького клюбу Ню-Йорку нас зібралося всього семеро осіб, а серед них – двоє-троє, що справді пригадують славні початки клюбу та довгі роки його дуже плідної активности. У майже порожній, але як добре із споминів відомій залі клюбу пересувалися, відповідно до слів Я. Геруляк, картини „давного минулого", але мов живі для тих, що ще його пам'ятають.

Пересувалися постаті усіх тих наших літераторів, мистців, гостей з далекої „колись" України, що тут ділилися своїм знанням, а передусім показували своє мистецтво у картинах, у слові. Гай, гай! Хто тут не промовляв перед численною публікою... Поети, прозаїки, журналісти, художники, актори нашої сцени, музиканти... Та скільки їх завжди було охочих поділитися своїм знанням та своїми враженнями – часто з першої зустрічі і з американсько-українською публікою.

Де вони усі сьогодні? Чому їх так рідко тепер зустрічаємо саме у тому ЛМ-клюбі, що довгими роками був місцем розмов, доповідей та перших зустрічей з членами української громади „долішнього" Ню-Йорку? Чи ближчий їм тепер став „Брайтон Біч", ніж оця „колиска" української громади? От такі питання та думки насувалися, коли останньої п'ятниці довелося сидіти у порожній залі, в якій „колись" відбувалися кожної п'ятниці чи суботи цікаві культурні українські імпрези, а на стінах у так добре відомих кімнатах пишалися найкращі зразки українського сучасного мистецтва.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Шукаю відомостей про житомирців

З великим проханням звертається до читачів краєнавець з Житомира. Займаюсь уточненням дат народжень наших славних земляків – Сергія Корольова, Олега Ольжича, Івана Огієнка. Мені до рук потрапив відбиток з газети „Свобода" ч. 43 від 22 жовтня 1999 року, де була стаття про уроженця Житомира Ігора Яременка. На жаль, у нас нічого не відомо про цю людину. Я хотів би ознайомити житомирян з його життям . Було б добре дізнатись про бандуристів із капелі ім. Шевченка в Дітройті Петра Потапенка та Євгена Цюри – вони теж уродженці Житомирщини.

Нині готується до друку „Енциклопедія Житомирщини", де знайдеться місце для матеріялів про Ігоря Яременка, Петра Потапенка, Євгена Цюри. Але потрібна допомога українців США і Канади, щоб дізнатися про них. Моя адреса: вул. Лесі Українки, 44, кв. 18, Житомир, 10029 Ukraine.

Гарій Макаренко,
Житомир

З вірою в народ

„Свобода" 3 березня помістила дуже важливу і потрібну статтю „У цих виборах переможе народ" Р. Л. Хомяка. Автор застерігає, що передбачення висліду виборів – це досить небезпечна гра, але вже сам заголовок додає нам віри в український народ. Ми щиро вдячні Р. Л. Хомякові, що розумно насвітлив дуже вагому історичну подію про державний суверенітет України 1990 року, яка дала рушійний поштовх до подій 24 серпня 1991 року, що воскресили нашу Україну.

Степан Паньків,
Фльорида

На честь І. Мазепи

Настав час перейменувати Дніпропетровськ або Донецьк на честь гетьмана Мазепи. У Києві і Львові немає вулиці Івана Мазепи. Отак трактують українці своїх синів, пробудителів української державі! Ми, українці, повинні знімати шапки і низько вклонятися козакові гетьманові Іванові Мазепі. І я думаю, що нове покоління виконає свій обов'язок перед гетьманом Іваном Мазепою.

Юрій Кравчук,
Вільмінґтон, Делавер

Все ще не дає нам спокою це питання...

Знову й знову з'являються у різних версіях „докази" про українське чи, точніше, русинське походження Папи Івана-Павла II. На жаль, аматори-войтилознавці не подають на захист цього ствердження ніяких авторитетних джерел. Ось в журналі „Патріярхат" читаємо про „українця, який врятував Кароля Войтилу", і про те, що тому рятівникові Папи якийсь студент богословії сказав, що мама Папи була „русинка". Інші кажуть, що Папа сам сказав комусь, що його мама була русинка. Але той „хтось" особисто не підтверджує цього факту. І так один на одного покликуються, і так твориться нібито „історична правда": хтось комусь сказав. На жаль, ніхто з тих „знавців" не завдав собі труду прискіпливо перевірити відповідні документи, чи хоч би прочитати написане про Папу Івана Павла II.

Тяжко собі уявити, щоб людина формату Папи Івана-Павла II приховувала свій родовід. До речі, якийсь час і я вірив в його русинське походження, навіть у нашому журналі „Патріярхат" ставив це питання, як то кажуть, руба: чому Папа не признається до русинства? На це не було жодної відповіді. Тепер я розумію, що й не могло бути.

Спочатку я простудіював праці польських біографів Папи. Не знайшовши в них найменшого натяку на русинське походження Кароля Войтили, я, чисто по-українськи, припустив, що польські автори могли тенденційно обминути цей біографічний факт. Тому я вдався й до біографій Папи, написаних не поляками.

У польському консульстві в Ню-Йорку 22 грудня 1997 року відбувалась презентація праці про Папу Івана-Павла II. Я також одержав запрошення і вирішив піти, щоб дещо почути безпосередньо від дослідника. Автор докладно розповів, скільки сил та енергії вимагала ця праця. Певна річ, він їздив до місця народження Кароля Войтили, розмовляв з багатьма людьми, зібрав багатющий джерельний матеріял. Тим дослідником був Джонатан Квітний, (Jonathan Kwitny), автор 754-сторінкової біографічної книжки „Man of the Century" („Людина Століття"). Вона містить не тільки родовід та різні імена й дати, але й багато подробиць з життя Кароля Войтили – наприклад, як він дитиною одягався у сукню матері, мов у священичу сутану, як чемно кликав сусідку, старшу паню, на моління, і як вона уважно його слухала і серйозно сприймала цю гру. Автор навіть описує, які тістечка особливо полюбляв маленький Кароль. Однак, в усій книжці нема ні півслова про якесь не польське походження Папи.

Інший біограф Івана-Павла II, Джордж Вайґел (George Weigel), написав 1016-сторінкову біографічну працю „Witness to Hope" („Свідок Надії"). У ній також немає найменшої згадки про русинське, чи якесь інше, не польське походження Папи. В розділі „Коріння" автор пише, що ні батько папи Кароль Войтила, що був офіцером 56-го Відділу Австро-Угорської армії, ні його дружина Емілія не мали жадного пов'язання з містом Вадовіце, де вони після одруження створили свою сім'ю. Родина Войтилів походить з села Чанєц, сьогодні це вже передмістя міста Бєльско-Бяла. Дід Папи Мацєй Войтила перебрався з Чаньца до села Ліпнік, де працював і як кравець, і як селянин на полі. Батько Папи, Кароль Войтила, народився у селі Ліпніки. Коли померла дружина діда Мацєя, батько Папи був ще хлопчиком. Дід Мацєй одружився вдруге з Марією Залєвською, в них народилась дочка – Стефанія. Дід Папи помер 23 вересня 1923 року у Ліпніках, коли майбутньому Папі було три і пів року.

Мати Папи, Емілія з роду Качоровських, також походила з міста Бєльська-Бяла. Батько Емілії, Фелікс Качоровський, народився 26 червня 1849 року у Бялій і працював як римар – робив сідла на коней. У 1875 році він одружився з Марією Шольц (Scholz). Емілія народилася 26 березня 1884 року і була п'ятою дитиною. Через рік родина переїхала до Кракова, де народилося ще четверо дітей, одна померла у дитинстві. Марія Шольц-Качоровська померла в 1897 році. Фелікс одружився вдруге з Йоанною, і з нею мав ще четверо дітей. Батько Емілії помер в 1908 році у Кракові. Такі загальні контури родоводу Папи Івана-Павла II.

Легенда про русинство матері Кароля Войтили – це в основному гарна вигадка української діяспори. Ця казка заякорена у наступому.

У штаті Ню-Джерзі жив відомий український лікар д-р Борис Филипчак, що був одружений з двоєрідною сестрою Кароля Войтили Софією, але про це українці не знали, довідались пізніше. Про це свого часу написала докладну статтю друга дружина Бориса Филипчака – Ірина Дибко. Серед української громади вкоренилася певність, що перша дружина Б. Филипчака – лемкиня, русинка, тобто, іншими словами – українського походження, що не було правдою.

Коли Кароль Войтила став кардиналом і приїздив до США, при цій нагоді відвідував свою двоєрідну сестру Зосю, себто дружину д-ра Филипчака. Отже, був гостем подружжя Филипчаків. Все це було нормально, ніхто до тих їхніх взаємин ближче не приглядався і не надавав цьому особливого значення.

Щойно коли кардинал Кароль Войтила був обраний Папою, дехто з українців пригадав якесь родинне посвоячення Івана Павла II з подружжям Филипчаків, бо ж, мовляв, будучи в Америці, він їх відвідував. Говорилось, що дружина Б. Филипчака є лемкиня, значить – має русинське, українське походження. А оскільки вона доводиться двоюрідною сестрою К. Войтили, з того логічно випливає і його родинно-українське походження. Тим часом вся „сіль" проблеми полягала в тому, що дружина Б. Филипчака була чистокровною полькою. З одруженням з Филипчаком прийняла український обряд.

Отже, після прочитання біографічних праць і довідки Ірини Дибко, я вповні переконався, що Папа Іван-Павло був чистокровним поляком і великим польським патріотом, а водночас – неперевершеним главою вселенської Христової Церкви. Незважаючи на те, що він не мав біографічного споріднення з українством, Папа зробив дуже багато доброго для нашої УКЦеркви, за що ми його будемо завжди з вдячністю пам'ятати.

Одначе, чи потрібні в цьому випадку сумніви, суперечки? Подумаймо – чи могла б така велика і повна святости людина приховувати своє походження? Чи не скористався б Великий Папа у червні 2001 року, під час історичної подорожі до України, нагодою сказати про своє українське походження? Він не зробив цього, бо це було б неправдою.

Тож не тримаймося так цупко, мов діти, за чутки і вигадки.

Микола Галів,
Ню-Йорк

Комп'ютерний курс ЗУАДКу

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – Інформаційне бюро Злученого Українського Американського Допомогового Комітету (ЗУАДК) плянує провести 12-тижневий курс з комп'ютерних програм, починаючи з 24 травня 2006 року. Згаданий курс призначений для початківців, які зовсім не мають комп'ютерних знань. Зацікавлені повинні зголошуватися до канцелярії ЗУАДКу при 1206 Cottman Avenue, Philadelphia, PA 19111. Тел.: (215) 728-1630. Реєстрація відбудеться 6 травня від 9-ої ранку до 12-ої по полудні.

ЗУАДК

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

У переддень Конвенції

Я рада, що маю нагоду привітати учасників 36-ої Звичайної Конвенції Українського Народного Союзу, членів Головного уряду і делеґатів.

Конвенція – це найвищий орган у проводі нашої організації. Вона має великі повновласті і робить далекойдучі зміни, які можуть і повинні принести позитивні осяги на довгі роки. Тому наше членство у своїх відділах вибирає делеґатами осіб, які постійно цікавилися проблемами УНСоюзу, допомагали йому своєю працею, а що найважливіше – дбали про ріст його членства. Ці особи також добре знають потреби і проблеми відділів і їх членів. Бути делеґатом на Конвенції – це велика честь, бо делеґати приймають рішення щодо дальшого розвитку УНСоюзу. Історія УНСоюзу засвідчує, що кожний передконвенційний рік мав кращі організаційні успіхи, як три попередні роки. Тоді відділи старалися поповнити членство, щоб мати можливість вибрати одного чи більше делеґатів. На самій вже Конвенції делеґати дають конкретний доказ своєї праці для добра організації, коли передають привезені аплікації нових членів УНСоюзу.

Конвенція має завдання не тільки заслухати звіти дотепер чинних членів Головного уряду, не тільки вибрати новий Головний уряд, але також після активної і конструктивної дискусії зформулювати чітке і правильне наставлення до різних важливих проблем, які стоять перед УНСоюзом.

УНСоюз є членською організацією, і тільки зріст у членстві може забезпечити його дальше існування. Тому сподіваюся, що Конвенція присвятить багато уваги проблемі приєднання нових членів. Делеґати на Конвенцію прибудуть з різних місцевостей Північної Америки. Вони напевно свідомі того, що всюди можна зустріти українців т. зв. „четвертої хвилі", тих, що вже вирішили залишитися у „новому світі", і тих, що ще думають повернутися в Україну. Багато з них перебуває у США 10 чи й більше літ, отже, їх годі вважати новоприбулими. Вони мають такі самі потреби життєвого забезпечення, як і народжені тут українці. До них нам треба знайти дорогу, і Конвенція повинна дати нововибраному Головному урядові свій дороговказ в цьому напрямі.

Другою важливою проблемою є постійний спад передплатників наших союзових пресових органів, „Свободи" і „Українського тижневика". Кожного тижня кілька сторінок газети заповнені вістками про відхід у вічність довголітніх читачів наших двох тижневиків. Не є таємницею, що і американська преса переживає кризу: число читачів спадає, доходи з оголошень зменшилися. Дошукуються причин такого стану, а їх є багато – обмаль часу для читання, нова можливість одержати вістки через Інтернет, і т. п. Це приводить до консолідації газет.

Проблема існування наших пресових органів є дуже суттєва. Союзова преса давно українську громаду об'єднала і постійно унапрямлювала.

Українська громада, як і союзове членство, будуть надальше потребувати сильної союзової преси. Вона вистояла свої позиції впродовж 112 років завдяки великій фінансовій підтримці свого видавця УНСоюзу. Із спадом членства в УНСоюзі наша організація одержує все менші прибутки.

Конвенція повинна розглянути можливості знизити кошти видання газет, знайти нові способи одержання доходу, як і поширити заходи для приєднання нових читачів.

Цьогорічна 36-та Конвенція відбуватиметься – перший раз в історії нашої організації – на Союзівці. На багатьох попередніх Конвенціях делеґати вносили рекомендації, щоб чергова Конвенція відбулася на власній оселі, на Союзівці, і щоб тим чином наша оселя, а не чужі підприємства, мали з неї фінансову користь. І прийшов час, що 36-та Конвенція відбудеться немов у „власній хаті". Делеґати, які не мали нагоди перебувати на Союзівці, безпосередньо ознайомляться з красою її розташування, прекрасними краєвидами Кетскільських гір, гарними будинками, прикрашеними гуцульським стилем. Делеґати, що колись мали нагоду перебувати на Союзівці, зможуть відновити собі гарні враження з їхніх вакацій на Союзівці.

Я є певна, що місцевий Конвенційний комітет заплянував делеґатам дуже цікаву програму, а управа Союзівки докладе усіх старань, щоб делеґати мали всі потрібні послуги, смачні українські страви та гарну розвагу поза годинами нарад.

Бажаю всім успішних і продуктивних нарад, як і приємного перебування на Союзівці.

Уляна Дячук,
колишній предсідник УНСоюзу

Нові члени УНСоюзу

Ейден Брус Ван Шайк, син Меланії та Бруса Ван Шайків з Джеймсвілу, Н. Й., – новий член 39-го Відділу УНСоюзу. Свого сина забезпечили батьки.

Марко, Іванка та Адріян Темницькі, діти Роми та д-ра Юрія Темницьких з Манліюсу, Н.Й., – нові члени 39-го Відділу УНСоюзу. Своїх дітей забезпечили батьки.

Як тебе не любити, український виборцю?!

Р. Л. Хомяк

ВАШІНҐТОН. – З задоволенням перефразовую слова зі шляґера Ігоря Шамо „Києве мій“, бо у виборах до Верховної Ради і місцевих Рад 26 березня 2006 український виборець виявив зрілість та зберіг честь і престиж України у політичному світі.

А цього не скажеш про інші вибори, які відбулися протягом останнього року. Наприклад, виборці в Німеччині й Польщі втягнули свої країни у глухий кут. Трохи раніше грузинські виборці виявили одноманітність, віддаючи майже усі парляментські місця прихильникам президента Михайла Саакашвілі. (До таких результатів треба ставитись обережно, будь вони в Грузії чи Білорусі.) А українські виборці виявили здоровий плюралізм.

Покищо відомі тільки попередні результати, базовані на „екзит-полах“ (є вже такий термін в українському політичному лексиконі). Все ще треба чекати на остаточне слово Ярослава Давидовича, голови Центральної виборчої комісії. Але „екзит-поли“ в Україні досить близькі до дійсних результатів, так що вибори 2006 року можна вже тепер оцінювати.

Наш федеральний суддя Богдан Футей, який вже вкотре спостерігає вибори в Україні, сказав мені телефоном з Києва, що ці вибори становили справжнє волевиявлення народу. Виборці стояли в довгих чергах і голосували, як самі бажали, без страху перед політичними силами, які б на них хотіли впливати.

Спостерігачі з Міжнародного Республіканського Інституту (IRI) на своїй післявиборчій нараді висунули рекомендації на майбутні голосування, казав суддя Футей. Цих рекомендацій три: більші приміщення для виборчих дільниць, щоб скоротити черги виборців, більше скриньок на бюлетені, комп'ютеризовані списки виборців. А вже раніше IRI та інші установи, які слідкують за виборами в Україні, рекомендували окремі вибори до Верховної Ради і окремі, в інший день, до місцевих рад. Для цього треба буде змінити закон про вибори.

На виборах, сказала мені одна львів'янка, виборцям давали довжелезні бюлетені, що виглядали як плахти, а у Львові таких „плахт“ було аж п'ять: окрема для кандидатів до Верховної Ради, окремі для кандидатів до обласної і міської Рад, окремі для кандидатів на міського голову, і т. д.

Ніде правди діти, в Україні все ще діють залишки совєтської системи: вдавати, що в країні діє демократія, бо є безліч Рад з великою кількістю обранців. А ці потім, у сесійній залі, як писав якось Віталій Коротич, займались аеробікою: то усі підносили руки, то опускали їх, і це називалось голосуванням. А „вибрати“ велику кількість депутатів не було проблемою, бо вибору не було. Бажано було цілий бюлетень кинути в урну.

Не так сьогодні. Ці вибори виявили справжній демократичний процес в Україні, казав суддя Футей та інші особи в Україні, з якими я зв'язався.

А про діяльність бльоку Віктора Януковича мене інформувала моя дружина, Марта Богачевська-Хомяк, бо наше київське помешкання знаходиться через вулицю від штабквартири В. Януковича, у відновленому (за кошти Партії Реґіонів) кінотеатрі „Зоряний“. Там великого натовпу не було, хоч на дворі поставили велетенський телевізійний екран, якщо б забракло місця для прихильників партії всередині. Після закінчення голосування партійці В. Януковича вийшли на вулицю з біло-синіми прапорами і, очевидно, виявляли задоволення високою підтримкою їхнього списку кандидатів (за даними „екзит-полів“).

В понеділок у західніх засобах масової інформації не було кінця репортажам про те, що в Україні „промосковський бльок Януковича“ „розгромив“ Віктора Ющенка, прозахіднього героя Помаранчевої революції, і т. п.

Наша преса любить все спрощувати до зручних порцій новин, які легко ковтнути. В Руанді тутсі воюють з гуту (і ні слова про те, що і в одному племені, і другому є окремі угрупування, у яких інші погляди і які між собою воюють). Не може бути В. Янукович завжди промосковським, коли Росія обмежує імпорт виробів його однопартійців, а в холодні дні року закриває газ, який замовила і оплачує Україна. Недаремно в січні керівники „російськомовних областей“ України писали до Росії з обуренням – мовляв, що ж ви робите, через перекриття газу ми втратимо голоси виборців. І все таки більшість виборців підтримала Партію Реґіонів, яку очолює Віктор Янукович. Так вони хотіли і так зробили. І переживати з цього приводу не треба. Скільки разів у наших демократіях „не та партія“ здобуває більшість і керує.

На муніципальному рівні ці останні вибори також дали цікаві результати. Виглядає, що міським головою Києва буде Леонід Черновицький. Це дуже кольоритна постать. Він багатий банкір, який гордий із свого багатства і який кілька років тому разом з дружиною став парафіянином великої церкви, яку заснував ніґерієць Аделаджа Сандей. Ця церква – Посольство благословенного царства Божого – має десятки тисяч вірних, які там задовольняють свої духовні потреби, а яка дуже заважає Православній Церкві Московського патріярхату. Якщо Черновецький замінить на посаді голови міста Олександра Омельченка, то репутація Омельченка, гадаю, не постраждає. Протягом 10 років, з червня 1996-го, Омельченко оновив Київ. Нині Київ – одна з кращих столиць Европи, а десять років тому був понурим совєтським провінційним містом. На Омельченка нарікають, кажуть, що будівельні матеріяли для відновлення міста постачають його родичі і близькі знайомі. Але ніхто не запаречить, що власне за каденції Олександра Омельченка Київ оновився. Наприклад, на Бесарабській площі в центрі столиці, де понад 12 років руїни будинків заростали кущами й деревами, три окремі закордонні компанії не змогли відбудувати цих руїн. Коли ж Омельченко взявся за це діло, справа рушила. Нині там стоїть зовсім західній торговельний центр „Мандарін–плаза“.

У попередніх виборах Олександер Омельченко здобував велику кількість голосів. Це він кілька років тому „розгромив“ підприємця-олігарха Григорія Суркіса, який забажав стати міським головою і не шкодував грошей на передвиборну кампанію. Але тепер, як виглядає, виборці сказали Омельченкові: досить! Попробуємо Черновецького, який досі був депутатом Верховної Ради.

А у Львові – також несподіванка в ратуші. Виглядає, що мером стане Андрій Садовий, який вже декілька років готується до цієї посади. Це він створив і очолює Інститут розвитку міста у Львові, викупив газету „Поступ“, видає журнал для міського самоврядування. А двічі-голова Василь Куйбіда, який останнім часом працював у Києві, подався в кандидати на голову Львова ще раз, але львів'яни, які, до речі, не мають щастя з муніципальними керівниками, віддали за Куйбіду дуже мало голосів. Я думав (і помилявся) що на голову виберуть Петра Писарчука, який розбудував у Львові великий Південний ринок, у якого стріляли, але не вбили, та який чотири роки тому став депутатом Верховної Ради. Львів'янам не подобалось те, казали мені зі Львова, що Петро Писарчук пішов у фракцію соціял-демократів об'єднаних, тобто в партію Віктора Медведчука і Леоніда Кравчука. А львів'яни натерпілися, коли молодший брат Медведчука очолював податкову адміністрацію у Львівській області.

Несподіванки є інтеґральною частиною добрих виборів. Вибори в Україні 26 березня були нормальними. І це завдяки народові, який за 15 років навчився, як собі постелити, щоб добре виспатись.

Calling all supporters of Soyuzivka!

WE NEED YOU!

How Can I Become A Member of the New Soyuzivka Heritage Foundation?

"It was clear that the Soyuzivka Heritage Foundation had an important place in the community and I wanted to be part of it."
– Ross Wasylenko, Union, NJ

Join us now in
preserving
Soyuzivka
and celebrating our
Ukrainian Heritage

Every great institution depends on a core of dedicated supporters who are willing to take their commitment beyond the occasional visit and become involved at a deeper level. For the **Soyuzivka Heritage Foundation**, that kind of commitment is essential—and can be exhibited in becoming the first members of the new **Soyuzivka Heritage Foundation**

There will be many levels of membership, but at the heart of it all, members will be individuals who share the vision of Soyuzivka as the epicenter of the Ukrainian American community, members who desire to promote and preserve their cultural, educational, and historical Ukrainian-American heritage. Since 1952, Soyuzivka has been the hub of the Ukrainian American community, a gathering place to which the descendants of the many waves of Ukrainian immigrants keep returning to experience their rich cultural heritage and to meet other Ukrainian Americans. Today, in the establishment of a **Soyuzivka Heritage Foundation**, Ukrainian Americans and supporters of Soyuzivka join in their efforts to preserve this cultural jewel.

Many of these descendants are experiencing a renewed interest in their ethnic roots. The **Soyuzivka Heritage** Foundation is an initiative to re-educate both young and old in an effort to maintain a proud heritage.

Members will be people who enjoy Soyuzivka enough to want to give something back – to make a personal investment in its exhibits and programs, and renovation and preservation initiatives— for themselves and for their community.

You can be sure that your membership commitment to the Soyuzivka Heritage Foundation, at any level of support, WILL make a difference.

Membership Options (Annual Fee) and Benefits:

Individual	**$100.00 (pay no entrance fee, parking/pool fees) 5% discount in gift shop**
Students 17- 23	**$ 40.00 (pay no entrance fee, parking/pool fees) 5% discount in gift shop**
Seniors over 65	**$ 30.00 (pay no entrance fee, parking/pool fees) 5% discount in gift shop**
Family (children under 16)	**$150.00 (pay no entrance fee, parking/pool fees) 5% discount in gift shop**
Corporate	**$500.00 (10% discount for 1 catered company party event at the Soyuzivka annually)**

Special Membership Categories:

Partner	**$300.00 (pay no entrance fee, parking/pool fees) 5% discount in gift shop and a commemorative brick**
Heritage	**$500.00 (pay no entrance fee, parking/pool fees) 5% discount in gift shop; "Plant-a- tree" with commemorative plaque and permanent recognition in the Heritage Founders Circle display**
Legacy	**$1,000.00 (lifetime no entrance fee, parking/pool fees and a 5% discount for all Soyuzivka services; permanent recognition in the Heritage Founders Circle display**

All members who join prior to July 31, 2006, will receive a Soyuzivka logo tote bag.

There are other ways to donate as well...Every Donor $ is appreciated...
The Bilous Foundation recently donated $1500 for upgrading the PA system.
The Chornomorski Khvyli Plast Kurin is organizing a fund-raiser for new pool equipment.
The UNA Seniors and Spartanky Plast Kurin is sponsoring a children's playground project.
Contact Nestor Paslawsky with your ideas...845-626-5641

Membership form

name ______________________
address ______________________
city ______________________
state ______________________
zip code ______________________
email/ phone ______________________

Send form and check to:
Soyuzivka Heritage Foundation , 2200 Route 10, Parsippany NJ, 07054

Individual	$100.00 ___		
Seniors over 65	$ 30.00 ___	Family (children under 16)	___$150.00
Students 17- 23	$ 40.00 ___	Partner	___$300.00
Heritage	$500.00 ___	Legacy	___$1000.00
Corporate	$500.00 ___		

Send in your form and we will send you details on your membership ID card and benefits information.
Thank you all for your support!

THANK YOU!

Your $$$ will go to fund new 2006 projects and will create a strong financial foundation for Soyuzivka:

- New dual air conditioning/heating system for Veselka
- Additional new mattresses
- New curtains in Main House rooms

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Успішна служба Марка Бакума

ВАШІНҐТОН. – Вже третій рік підполковник американського війська Марко Бакум служить в Пентаґоні, в департаменті фінансів для армії, де був підвищений до ранги підполковника.

М. Бакум робив поступ у своїй кар'єрі, почавши від студентських років. Як і його старший брат Борис, він отримав державну стипендію „ROTC". Закінчивши коледж Сієна та одночасно військову програму для кадетів (з найвищим відзначенням), вступив на активну службу як лейтенант другого ступеня. М. Бакум був посланий за кордон в Сальвадор як пілот гелікоптерів, і як провідник відділу гелікоптерів у першій війні в Іраку в 1991 р. Він також служив в Південній Кореї, в командуванні двох баз, був інструктором та директором старшинської школи інформатики у Форт Ґордоні.

Заслуживши постійно високі оцінки за виконання обов'язків, він мав можливість і був заохочений вищою командою підвищувати свої кваліфікації в ділянці інформаційних технологій, вивчав цей предмет за спеціяльною програмою співпраці з індустрією, а в 2003 р. в програмі армії вищої освіти закінчив студії в Університеті Меріленду із ступенем магістра інформаційних технологій. В комунікаті університету він був згаданий як перший студент-військовик на їхніх курсах з цієї ділянки, причому рівень його оцінок був найвищим.

Відразу після здобуття університетського ступеня М. Бакум був призначений до Пентаґону і став підполковником. Додатково він пройшов курс навчання в Національному університеті оборони. М. Бакум є одружений, має двох дітей. Його батьки належать до 17-го Відділу УНСоюзу.

Н.Н.

Генерал-майор П. Гарцел (зліва) вітає підполковника Марка Бакума з підвищенням під час церемонії в Пентаґоні.

49-ті річні збори кредитівки

КЛІВЛЕНД, Огайо. – Річні загальні збори Української федеральної кредитової кооперативи „Самопоміч" відбулися 19 березня в залі Українського православного собору св. Володимира в Пармі. Збори відкрив голова дирекції д-р Богдан Чепак. В залі було 229 членів, які мали право до голосування. Присутні вшанували хвилиною мовчання членів, які відійшли у вічність.

Звітували члени дирекції про фінансовий стан і діяльність кредитівки за 2005 рік. Активи установи за діловий рік зменшилися на 0.45 відс. і становлять 59,130,581 дол., загальне майно зросло на 0.61 відс. і становить 69,461,061 дол., а позички нараховують 40,849,997 дол. і на 2.52 відс. вищі, ніж попереднього року. Кредитівка в минулому році пожертвувала 48,059 дол. на різні установи і потреби української громади. Вона має дві філії – в Лорейні і Кентоні, затруднює 16 працівників. Касир Орест Ліщинський представив членам денні грошові обороти, обслугу і цілу мережу фінансових послуг, які є дешевші, ніж в інших фінансових установах. Чистий дохід за минулий рік дорівнює 786,868 дол.

За Кредитовий комітет звітував його голова Роберт Мураль. Комітет признав 279 аплікацій на суму 9,301,538 дол. За Контрольну комісію звітував Марко Полатайко. Збори одноголосно проголосували за кандидатів, запропонованих Номінаційною комісією.

До дирекції обрані Б. Чепак, А. Берест і М. Добронос, до Кредитового комітету – М. Антонів і І. Федоришин, до Контрольної комісії – Н. Лис. Затверджено бюджет на 2006 рік в сумі 1,245,900 дол.

Відбулося вручення нагород, призначених дирекцією.

Євген Бачинський

Вшанували день народження Тараса Шевченка

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – 12 березня Український освітньо-культурний центр (УОКЦ) влаштував академію-концерт, щоб вшанувати пам'ять Кобзаря.

У великій залі центру портрет Тараса Шевченка був прикрашений вишивкою і квітами. Зі словом „Непорушність правди Кобзаря" виступив д-р Леонід Рудницький. Ведучий Іван Праско ні на мить не втратив уваги глядачів. У програмі концерту прозвучали поетичні твори Т. Шевченка та пісні на його слова, які виконав камерний хор „Акколада" під керівництвом Богдана Ґенгала.

Наймолодшими учасниками концерту були учні „Нашої рідної української школи" (НУРШ). З деклямаціями виступили Наталя Міджак та Олександер Жаровський. Гурт бандуристок (Юля Ступень, Наталя та Катруся Міджаки і керівник Галина Боднар) виконали пісню „Кобзарі".

Заля слухала деклямації Віри Павлишин та Івана Праска, віночок пісень на слова Т. Шевченка у виконанні бандуристки Алли Куцевич, співачки Світлани Карпій та юних сестер Надії й Наталки Павлишиних.

Свято вдалося. УОКЦ та його Рада директорів висловлюють щиру подяку його організаторам та виконавцям.

Наталія Ґріґа

Виступає камерний хор „Акколада" *Фото: Петро Гевка*

Доповідач д-р Леонід Рудницький

ЕДМОНТОН. – 12 березня українська громада, з ініціятиви Едмонтонського відділу Конґресу українців Канади та Українського музичного товариства Альберти, у 145-ліття смерти Шевченка, взяла участь в концерті „Тарас Шевченко – пророк". Всі точки концерту і сам текст програми, побудовані на цитатах і поезіях „Кобзаря", приготувала Галя Котович і чудово провели виконавці і Ліля Суха, директор курсів українознавства ім. Івана Франка.

Після традиційного „Заповіту" у зворушливому виконанні хору „Дніпро", який присутні, що заповнили залю Дому української молоді, вислухали стоячи, і короткого вступного слова Люби Федущак, заступниці голови КУК, той же хор виконав „Сонце заходить" і „Садок вишневий коло хати" (диригент – Марія Дитиняк, при фортепіяні – Вікторія Ковальчук, солісти Оля Федеркевич, Леся Чумер і Уляна Канівець). Маріяна Сех продеклямувала „Мені однаково". Народні пісні „Не щебече соловейко" і „Полюбила чорнобрива", уривок з поеми Шевченка „Тополя" з черги заспівала під звуки бандури Галина Гриця, а тоді вийшла на сцену у вишитих білих сорочках „Рідна школа" (понад 70 учнів) парафії св. Юрія Переможця (до виступу акомпаніювала Лілея Волянська). У концерті також брали участь Роман Британ, Катруся Тарнавська, квартет „Ре мінор" у складі Олеся і Маркіяна Лазурків, Миколи Білаша і Ореста Ґроха, учителька Оля Миц.

Тепло прийняла публіка виступ жіночого ансамблю „Дніпрова хвиля" (музичний керівник – Марія Дитиняк, фортепіяновий супровід – Ірина Тарнавська). Співали Оля та Ірина Федеркевичі, Сузанна Романюк, Наталя Онищук, Уляна Канівець та Ксеня Мариняк. З передостанньою точкою „Як почував би себе Тарас Шевченко, живучи в теперішних часах" виступив студент курсів українознавства Микола Середич. Виступ інструментального ансамблю при Організації українок Канади „Чайка" під керівництвом Людвика Мар'янича, в числі шестеро осіб з Ириною Тарнавською при фортепіяні, бадьоро заграв ряд творів.

У заключному слові Люба Бойко-Бел, голова Українського музичного товариства Альберти, подякувала КУК, всім керівникам, виконавцям й учасникам концерту, Домові української молоді, а зокрема Галі Котович за текст програми і Лілії Сухій за її мистецьке переведення. Концерт закінчився національним гимном „Ще не вмерла Україна", що його заспівали учні школи св. Юрія у супроводі інструментального ансамблю разом із учасниками на залі.

Петро Саварин

КЛІВЛЕНД. – 12 березня в залі парафії Покрова Пресвятої Богородиці в Пармі, Огайо, українська молодь Клівленду вшанувала Тараса Шевченка – поета і пророка України. Свято відкрив В. Ліщинецький, голова УЗО.

На початку програми свята відбулося відзначення д-ра С. Воляника і Теодора Швабінського (посмертно) за їхні заслуги перед Українським Вільним Університетом. Альберт Кіпа, ректор УВУ, надав ступінь почесного доктора С. Воляникові і диплом – Софії Швабінській. При тій нагоді д-р Б. Чепак, голова дирекції Кредитівки „Самопоміч", вручив ректорові чек на 5 тисяч дол. на допомогу УВУ.

Виконанням „Заповіту" Т. Шевченка започатковано програму, а Г. Пляка і Н. Бокотей продовжували нею керувати. Святочне слово „Три струни кобзарського серця" виголосив М. Дячун, учень Школи українознавства товариства „Рідна Школа". Учні цієї школи виконали пісні і композицію „У вінок Кобзареві". Виступ підготувала О. Шараневич. Учні школи св. Йосафата виконали „Казку про хлопчика Тараса" і пісню „На високій дуже кручі" (сольо Стеблинська). Юні пластунки 28-го куреня виконали інсценізацію „Русалка". Після перерви учні Школи українознавства ім. Т. Шевченка (директор Л. Сенів) виконали три пісні, літературну композицію і вірш „Кобзар" (сл. С. Кузьменко). Юні сумівці деклямували і співали (сольо Д. Смолило) при супроводі бандур ансамблю „Золоті струни". Юні танцюристки Школи українського танцю „Каштан" (мистецький керівник М. Комічак) виконали танець „Веснянка".

В кінцевій точці програми молодіжний ансамбль при УКЦ „Покрова" Пресвятої Богородиці (муз. аранж. Н. Сироїжка, керівник О. Чепак) виконали пісні і музичну деклямацію. Виступи шкільної молоді викликали захоплення публіки.

Євген Бачинський

ЕДМОНТОН. – На сцені – хор „Дніпро"

Вшанували день народження Тараса Шевченка

НЮ-ЙОРК. – Шевченківський березень – особливе свято для українців. Велич Т. Шевченка росте і шириться. Він відкрив світові Україну. Його правдиве та вогненне слово рятує і обнадіює народи. Щоразу нові українські серця спрагло припадають до безсмертних сторінок „Кобзаря". Саме такі думки набігали під час Шевченкового свята у залі Церкви св. Юра в Ню-Йорку.

Для багатьох маленьких учасників концерту Шевченкові поезії були першими в житті, вивченими українською мовою. Відкрила свято директор школи Ольга Кекіш, яка привітала гостей, батьків і надала слово для реферату учениці Оленці Кебало.

Концертну програму розпочали наймолодші – вихованці „Світлички", що при 83-му відділі СУА. Далі свій поетичний дарунок Кобзареві склали учні передшкілля. Почергово на сцену виходили учні різних клясів з поетичними композиціями, монтажами. І щоразу звучали чудові поезії, вміло підібрані вчителями. На завершення учні 8–9 клясів, підготовлені вчителькою мови Ольгою Матвіїшин, виступили з програмою „В сім'ї вольній, новій"..

У канву концерту чудово вплітались пісні у виконанні хору, яким диригувала вчитель співу Марія Гарасимович-Олинець, акомпаніювала на фортепіяні Настя Антонів. Від виступів дітей приємно було і директорові, і всім вчителям, і голові товариства „Самопоміч" Наталі Думі і, звісно, всім родичам. Завдяки батьківському комітетові під проводом Любові Небелюк свято пройшло у гарній родинній атмосфері.

Святослава Ґой-Сром

Шевченкові

Ти спиш, Тарасе, а слова,
Які мережались сльозами
Та карбувалися рядками,
Запали в душу, проросли
І твоє слово понесли
Через роки, через наруги.
Трісли кайдани від напруги,
Прорвалась воля, зацвіла
В новім пориві рай-земля,
Тебе пророка спом'янула.
Як вірний син свого народу
Ти гостре вістря у незгоду
Встромив і розпалив багаття,
Збудив рабів і дав зачаття,
Щоб Україна чула слово
Твоє могутнє, і наново
Прославився твій рід багатий,
На новій ниві, у новій хаті
Воскресла воля на землі.

Наталка Буняк,
Рандолф, Н. Дж.

ДІТРОЙТ. – 5 березня в залі церкви св. Йосафата у Ворені відбулося святкове відзначення роковин Тараса Шевченка, організоване Культурно-громадським клюбом української громади Дітройту.

Відкрив свято голова клюбу Василь Колодчин. Після виконання присутніми „Заповіту" він передав ведення Ромі Дигдало, яка привітала громаду і запросила на сцену найменших учасників свята, – учнів молодших кляс школи парафії Непорочного Зачаття. У їхньому виконанні прозвучала пісня „Кобзареві" на слова С. Мартинюка, муз. Н. Галабурди, а також вірші „Шевченкові", який читала Аня Смаль, та „Перед портретом Кобзаря" – Лариса та Василько Ворики. У виконанні учнів прозвучала пісня „Реве та стогне", уривки з поеми М. Котляра „Йде Шевченко по Вкраїні" прочитав Тарас Думанський. Сценку „Як Тарас ходив до залізних стовпів" емоційно зіграли Оксана Дубровська та Марко Куций. Прозвучали також „Думи мої" в муз. обробці М. Вериківського. Середню групу школярів на сцені змінили студенти вищих кляс. Вірш Т. Шевченка „Перебендя" прозвучав у виконанні Анастазії Новачинської під музичне аранжування Миколи Мурського. Вірш „Лілея" прочитала Христина Мала. Пісню „Утоптала стежечку" на слова Т. Шевченка, муз. М. Стеценка заспівала Оксана Федорак. Вірш „Не молися до мене" прочитала Аліна Іванів. Цю програму підготували вчителі Оля Новачинська, маєстро Володимир Щесюк, Сергій Пасішник, акомпаніювала Люба Щесюк.

Святкове слово сказала проф. Світляна Роговик, яка зупинилася на темах матері, батька, дітей, родини, України – матері для кожного, хто походить з цієї землі.

Літературно-музичний монтаж „Зустріч із Шевченківськими героями" підготувала група декляматорів і співаків з церкви св. Андрія Первозваного (в основному, нових еміґрантів). Найактивнішу участь у ньому взяли Людмила Новоринська та Руслана Проонко.

На закінчення вечора виступили „Соловейки" на чолі з керівником Олею Соловій. У виконанні Лілі Літинської, Наталії Марущак та Крісті Ольшевського прозвучали пісні „Зоре моя, вечірняя", „Садок вишневий коло хати" на слова Т. Шевченка та „Люблю тебе, Україно" (сл. О. Новицького, муз. М. Костецького).

Гості свята милувалися декораціями сцени, які виготовили Володимир Дигдало, Роман Бараник та Олександер Ткаченко. Кожен глядач одержав програмку свята, оформлену Володимиром Бараником.

Ніна Василькевич

ЧИКАҐО. – Шевченківський концерт, який відбувся 12 березня, традиційно був організований Українським Конгресовим Комітетом Америки. Концерт відкрив голова УККА Орест Бараник, нагадуючи про актуальність творів Т. Шевченка в сучасній Україні. О. Бараник представив нового Генерального консула України в Чикаго Василя Корзаченка, який привітав громаду і Шевченковими словами „…і Дніпро, і кручі, було видно, були чути як реве Ревучий" символічно запропонував громаді порівняти хвилі, котрі тепер в наших громадах бурхливо пливуть, до тих хвиль, які котяться і набирають сили аж стають могутньою потужньою силою, вічною рікою.

У своїй промові Оксана Вербовська говорила про силу Шевченкового духу, і про його пророчі слова, які описують події сьогодення у сучасній Україні. Я з захопленням слухала виступи Мирослави Куки, Галини Герявенко та Алли Курильців – майстринь великого таланту. Як завжди, виступали діти, котрі співали та деклямували вірші Т. Шевченка. Їх було вісім – всі вихованці учительки Надії Ількків. Мар'яна Огаренко та Настя Лотоцька співали пісні на слова Т. Шевченка. Хор „Сурма" заспівав пісні на слова Шевченка „Реве та стогне", „Думи мої", „Заповіт" та „Владико неба" з опери „Запорожець за Дунаєм" (сольо Я. Лемішко).

Несподіванкою став виступ Леоніди Митничук, котра була ведучою концерту, та її постановка в'язанки віршів Т. Шевченка та Ліни Костенко. Це була сильна інтелектуальна розмова, яку Леоніда Митничук вела з залею.

Після закінчення концерту заля одностайно піднялася в оплесках. Це було виявом признання української громади для виконавців, організаторів, але найголовніше – для генія українського народу Тараса Шевченка.

Марта Фаріон

СЕРБІЯ. – 11 березня Дні Тараса Шевченка розпочато у Сремській Митровиці, де організатором виступили місцеве Товариство плекання української культури „Коломийка" та митровацька філія Товариства „Просвіта". Свято Шевченка відбулося у місцевому театрі, де було показано сценічно-драматичну виставу, яка складалася з пісень та віршів на слова Т. Шевченка. 12 березня у Вербасі, в залі початкової школі ім. Светозара Мілетіча, вечір віршів та пісень на слова Т. Шевченка організували Культурно-просвітнє товариство „Карпати" за допомогою філії Товариства „Просвіта". Присутніми були перший секретар Посольства України у Белграді Юрій Лисенко та голова торговельно-економічної місії Сергій Дрозд.

17-18 березня Дні Т. Шевченка проходили у Кулі, де Культурно-мистецьке товариство ім. Івана Сенюка влаштувало програму, присвячену життю і творчості Т. Шевченка, у виконані учнів початкових шкіл, відкрито виставку дитячих малюнків. Другого дня урочистість розпочалася з відкриття виставки акварелів у місцевій галерії міста, а в залі Скупщини було організовано концерт, присвячений Т. Шевченкові, де з програмою віршів і пісень виступили солісти та співоча група Товариства ім. Івана Сенюка, дівоча група „Галичаночки" та студенти катедри української мови і літератури Белградського університету. 18 березня вечір Т. Шевченка відбувся в місті Інджії .

Дні Тараса Шевченка у Сербії закінчено 19 березня у Новому Саді, де Товариство української мови літератури і культури „Просвіта" у співпраці з Радіо „Нови Сад" організували публічний запис програми Днів Шевченка у виконанні культурних товариств з Кули, Вербасу та Сремської Митровиці.

Мирослав Гочак

Канада: відкрито 13-ту бібліотеку в Україні

На відкритті бібліотеки в Херсоні

ТОРОНТО. – Канадське товариство приятелів України (давня назва „Приятелі Руху") відкриває бібліотеки, дає стипендії учителям і молоді, допомагає школам і культурним установам. У Херсоні відбулося відкриття 13-ої бібліотеки, заснованої Товариством. Такі бібліотеки вже діють в Луганську, Донецьку, Харкові, Симферополі, Одесі, Севастополі, Чернігові, Сумах, Дніпропетровсьску, Полтаві, Маріюполі, Черкасах.

Бібліотечний комітет при Товаристві очолював Ярослав Семчишин, членами його були Степан Горлач, Іван Кузик, Микола Колодка. Вони цілий рік збирали книжки, сортували, пакували і висилали 20 тисяч книжок і журналів до Херсону.

25 травня 2005 року в обласній бібліотеці зібралися бібліотекарі і гості. Галина Шинкарук, працівник бібліотеки, вела програму. Виступали Ярослав Семчишин, заступник начальника управління культури обласної державної адміністрації Ігор Мазур, Микола Колодка – член комітету, Максим Розумний – голова секретаріяту УВКР з Києва, доцент Херсонського університету Іван Немченко, Степан Горлач – член комітету, Марія Фішер-Слиж з Канади, Михайло Гоян з Австралії, Михайло Слабошпицький – письменник, лавреат Національної премії ім. Т. Шевченка з Києва, заступник директора обласної бібліотеки Лариса Неділько. Ярослав Семчишин і Лариса Неділько перерізали стрічку і відкрили центр.

У культурній програмі виступав фолкльорний гурт Херсонського музичного училища під керівництвом Віктора Кисіля „Венцерада".

Канадсько-український бібліотечний центр висловлює щиру подяку за висилання книжок до Херсону Марії Фішер-Слиж, Фундації „Прометей", Богданові Мацькові, Володимирові Семчишинові, Лізі Українців Канади, Кредитовій Спілці „Будучність", Мисливсько-рибальському клюбові „Беркут".

Можна одержати стипендію Фонду ім. Марусі Яворської

ОТАВА. – Фонд „Стипендії ім. Марусі Яворської" під управлінням Отавського університету виділить у 2006 році принаймні дві стипендії по 5,000.00 канадських долярів талановитим студентам в Канаді або Україні, які вивчають музику на рівні аспірантури та докторантури.

Фонд заснований на кошти Марусі Яворської, любительки музики, піаністки і вільончелістки, яка 40 років викладала виконавчу майстерність. Кандидати повинні бути зареєстровані у визнаних музичних програмах у Канаді, в Україні або в інших країнах і мати рекомендації на отримання цієї стипендії від своїх музичних закладів.У 2000-2006 троє студентів отримали стипендії з Фонду ім М. Яворської: Дарил Фрізен (піяно) з Манітобського університету, Ісабел Лепін (фагот) з Музичної консерваторії Квебеку, та Мери Кетрин (альт) з Музичної школи ім. Глена Гулда.

Кожний музичний заклад може представити одного студента до 31 травня 2006 року, з відповідними документами, котрі повинні включати офіційну анкету, програму курсу навчання, запис трьох праць, офіційні оцінки та рекомендаційні листи. За докладнішою інформацією і аплікаціями просимо звертатися до: Awards Office, University of Ottawa, 115 Seraphin-Marion, Ottawa, Ontario K1N 6N5, Canada. Тел. (613) 562-5800 ext. 1238. Електронна пошта: grdaward@uottawa.ca

Люди неба з української землі

„Дивлюся я на небо, та й думку гадаю…" Цю мелодійну пісню в космосі співав український космонавт Павло Попович, який літав довкола землі на кораблі „Восток-4" (1963), а згодом на „Союзі-14" (1974).

Павло Попович народився 5 жовтня 1930 року в селі Узин, на Київщині, в національно свідомій українській сім'ї. Українці щиро переживали разом з ним його подорож у космос. А як ми пишалися, коли він на весь світ заявив, що у космосі співав українську пісню і мав зі собою Шевченкового „Кобзаря"! Наші люди говорили, що то Бог послав Поповича в небесні простори, аби він підняв дух поневоленої нації і збудив її до життя. В 1954 році Павло Попович закінчив Вищу військову школу летунів в м. Грозному і до половини 80-их років працював у ділянці космонавтики. Тепер він вже на пенсії, живе у Москві, де заснував Українське товариство „Славутич".

Друга постать, котра також має безпосереднє відношення до неба, – це Іван Бровко. Минулого року він відсвяткував своє 90-річчя. з дня народження. Він народився 14 січня 1915 р. на Україні і протягом усього свого життя був вірним її сином. Я знаю цю надзвичайну людини з часів мого навчання в Київському університеті на початку 60-их років. Це був коротенький час українського ренесансу. Саме від І. Бровка ми, студенти-українці з Польщі і Чехо-Словаччини довідалися про трагедію української інтелігенції під московським режимом, про Голодомор у 30-их роках За незламний український патріотизм професора І. Бровка звільнили з університету, незважаючи на його великі заслуги в космонавтиці і на його бойові нагороди за участь у війні. Він написав про свого побратима, творця міжконтинентальної ракети, колишнього в'язня ГуЛагу Сергія Корольова книжку „Космос буде без поетів".

Під час ревізії з бібліотеки І. Бровка кагебісти забрали твори Богдана Лепкого, Сергія Єфремова, Миколи Куліша, Симона Петлюри, Софії Русової, Михайла Грушевського та інші. В провину йому поставили дружбу з Борисом Антоненком-Давидовичем, Євгеном Сверстюком, Іваном Дзюбою, з Василем Стусом, Надією Суровцовою, Оксаною Мешко, з закордонними студентами, які не приховували своїх націоналістичних поглядів. Особливі заслуги проф. І. Бровка – в пропагуванні космонавтики в Україні, і в написанні найдокладнішої біографії Сергія Корольова.

Сергій Корольов народився 12 січня 1907 року в м. Житомирі, в українській сім'ї, його мати була вчителькою української мови і літератури. Освіту здобув в Одеській професійно-технічній школі, Київському політехнічному інституті та Московському вищому технічному училищі ім. Баумана. А у 1930 році закінчив Московську школу летунів. В 1934 році вийшла праця С. Корольова „Ракетний політ у стратосферу". Кероване ним конструкторське бюро восени 1948 року збудувало першу в СССР ракету далекої дії. Ім'я Корольова стає одним з символів освоєння космічного простору. Саме С. Корольов залучив у цю галузь багато українських спеціялістів, в тому числі й професора Івана Бровка та десятки інших вчених. Відтоді в Україні почала діяти потужна промислова база, що реалізувала фундаментальні ідеї у цій галузі.

Леонід Каденюк

Сергій Корольов

Доречним буде хоч декілька слів сказати і про українськго космонавта Леоніда Каденюка. Він народився 28 січня 1951 року в с. Клішківці на Чернігівщині. Закінчив вищу школу авіяції у 1971 р., а трохи пізніше – механіко-інженерний авіяційний інститут. Він пройшов спеціяльний вишкіл у США, тоді ж познайомився з „космічною українкою США" – Гайді Стефанишин-Пайпер, що народилася в Америці, але добре володіє українською і вболіває за долю України.

Ярослав Стех

УКРАЇНА І СВІТ

Приходьте в Батурин з молитвою

Батурин – кривава незабутня сторінка нашої історії. Далекого 1708 року з наказу московського царя Петра I місто було стерто з історичної карти, а все його 30-тисячне населення вирізане військом Москви. З проголошенням незалежности України поступово почав воскресати і повертатись із небуття Батурин – столиця українських гетьманів. 14 червня 1993 року комплекс пам'яток Батурина оголошено державним історико-культурним заповідником „Гетьманська столиця". Володимир Рожко з Луцька мав розмову з директором заповідника Наталією Ребровою.

– Чому заповідник має назву „Гетьманська столиця"?

– Батурин був офіційною резиденцією українських гетьманів: Дем'яна Многогрішного (1669–1672 рр.), Івана Самойловича (1672–1687 рр.), Івана Мазепи (1687–1708 рр.), Кирила Розумовського (1750–1764 рр.). Містечко має тисячолітню історію. Розташоване на мальовничих пагорбах над річкою Сейм, свого часу воно мало Магдебурзьке право, але особливого розквіту досягло в часи, коли було столицею Слобідської України, а найбільшого – за гетьмана Івана Мазепи, який не тільки укріпив місто валами і фортечними мурами, а й розбудував його на зразок західньоевропейських столиць. У 1708 році гетьманська столиця налічувала 30 тисяч мешканців.

– А тоді, за словами Шевченка, Москва вночі запалила…

– Так, саме вночі... Московські війська князя О. Меншикова зробили вдень кілька спроб взяти штурмом Батурин, одначе всі вони зазнали повного краху. Проте знайшовся зрадник – прилуцький полковник Іван Ніс, який через потаємний вхід провів москалів до фортеці Батурин...

Почалася кривава різанина. Захисники фортеці героїчно вмирали із зброєю в руках, залишились беззахисні старі, жінки, діти. Все населення Батурина москалі вирізали, будівлі пограбували, спалили. Шведський історик писав, що Меншиков звелів прив'язати до дощок трупи козацької старшини і пустити по річці Сейм, щоб вони подали вістку про загибель Батурина, а сам з своїми підлеглими ганебно втік, бо наближались козаки Івана Мазепи з шведами.

Европа вжахнулась. У французьких та австрійських часописах зарясніли заголовки „Страшна масакра", „Руїна України", „Усі мешканці Батурина без різниці статі і віку вимор-

(Закінчення на стор. 21)

Пам'ятна плита на місці резиденції гетьмана Івана Мазепи

Колишній Український Червоний Хрест припиняє діяльність

МЮНХЕН. – Головна управа Української медично-харитативної служби (колишній Український Червоний Хрест на чужині) припиняє свою діяльність 31 березня 2006 року з причин фінансових, зменшення потреб та браку людей до праці. З цієї нагоди дякуємо всім, хто створив організацію та працював в ній 60 років, в першу чергу засновникам, які 1 червня 1945 року заініціювали створення Українського Червоного Хреста на чужині. Було врятовано тисячі людей від репатріяції на „родіну".

Коли американська влада, на вимогу більшовицької, заборонила вживати назву УЧХ, нашу установу під назвою Українська санітарно-харитативна служба під свій патронат прийняв Архиєпископ Іван Бучко, Апостольський візитатор з Риму.

Нашу щиру подяку складаємо духовенству українських церков, ЗУАДКові, Канадійському комітетові, „Самопомочі", жіночим об'єднанням, громадським організаціям, товариствам, кооперативам і всім іншим. Дякуємо всім жертводавцям у вільному світі, українській пресі в діяспорі, яка безкоштовно поміщувала наші оголошення, заклики та звіти.

д-р Володимир Мялковський,
голова
Г. Комаринський,
секретар

ДО 20-РІЧЧЯ ЧОРНОБИЛЬСЬКОЇ КАТАСТРОФИ
Наслідки Чорнобиля – тема наукових конференцій

КИЇВ

23-25 квітня в Будинку вчителя в центрі Києва відбудеться Міжнародна конференція „Чорнобиль+20: нагадування на майбутнє", присвячена 20-ій річниці Чорнобильської катастрофи.

На першому засіданні, 23 квітня, конференцію відкриють відомі українські прозаїки та поети, яких представить член Європарляменту Ребека Гармс. Серед учасників буде поет, прозаїк та есеїст Юрій Андрухович, що нещодавно був нагороджений Ляйпціґською премією за европейське взаєморозуміння. 24 квітня вчені представлять критичну оцінку доповіді про наслідки Чорнобиля, що опублікована Міжнародною аґенцією з атомної енергії у вересні 2005 року. Дебати 25 квітня під назвою „Дорожна карта стійкої енерґетики майбутнього" присвячені обговоренню визначальної ролі відновлювальних джерел енергії та можливостей енерґозбереження в світі та в Україні.

Зареєструватися для участи в конференції можна на вебсайті www.ch20.org, де подано інформацію з питань, які стануть темою конференції, інформацію про її організаторів, а також про доповідачів та програму конференції, що постійно поновлюються. Для контактів з учасниками конференції звертайтеся до координатора конференції Тетяни Мурзи. Електронна пошта tanyam@nirs.org, тел.: (380-097) 595-2346.

Тетяна Мурза

ЧИКАҐО

Спілка професійних, наукових і громадських організацій влаштовує в Ілинойському університеті конференцію „Чорнобиль – сучасне покоління" з нагоди 20-ої річниці ядерного вибуху, що стався 26 квітня 1986 р.

Спонзори конференції: Товариство українських професіоналістів і підприємців Чикаго, Українське лікарське товариство Північної Америки (відділ в Ілиной), Товариство українських інженерів (відділ в Чикаго) та Центр професійної й екологічної безпеки і здоров'я Ілинойського університету.

„Настав час оцінити рівень зібраного державними урядовцями і експертами досвіду в результаті Чорнобильської катастрофи," – пояснила Аня Мостович, голова Товариства українських професіоналістів і підприємців.

Вступний виклад зробить д-р Дейвид Марплс, професор історії Університету Альберти в Едмонтоні, Канада, автор книжки „Соціяльні наслідки Чорнобильської катастрофи".

Про вплив на середовище обох країн і нові інформації про цю подію говоритимуть д-р Ігор Масник – голова Проєкту наукових досліджень Чорнобиля Державного інституту рака у США, д-р А. Океанов з Міжнародного екологічного університету ім. Д. Сахарова у Білорусі, д-р Павло Замостян з Національного університету „Києво-Могилянська академія", голова програми ООН з забезпечення і розвитку Чорнобиля.

Програма конференції включатиме обговорення проблем захисного саркофагу і загалом ядерної енергетики. Між дискутантами з цих тем: д-р Андрю Совдер з Державного департаменту США і Дарія Гірняк-Ган з фірми „Бехтел". Про діяльність міжнародних допомогових організацій говоритиме Олександер Кузьма з Фонду розвитку і допомоги дітям Чорнобиля.

Конференція відбудеться в суботу, 29 квітня, у приміщенні Школи публічного здоров'я Ілинойського університету в Чикаго. 28 квітня у приміщенні Українського національного музею відкриється Чорнобильська виставка, відбудеться прийняття. У неділю, 30 квітня, в Катедрі св. о. Миколая буде відслужено Літургію.

Учасників конференції просимо заздалегідь зареєструватись. Вступ в сумі 35 дол. можна заплатити кредитною карткою за тел. (312) 996-6904 або в інтернеті, за адресою http://128.248.232.70/glakes/ce/register.asp?gid=369

Конференція відбудеться з фінансовою допомогою спонзорів, між якими є Фундація „Спадщина", Українсько-американська федеральна кредитова спілка „Самопоміч" та інші. Докладну інформацію подано на інтернет-сторінці http://uic.edu.sph/glakes/chornobyl.

А.М.

НЮ-ЙОРК.

Організація „Світове передання інформації" („World Information Transfer" – WIT) за останні 15 років стала організатором щорічної конференції в штаб-квартирі ООН, присвяченої Чорнобильській трагедії. У конференції постійно беруть участь учні й студенти, починаючи з середньої школи та закінчуючи випускниками вищих навчальних закладів.

Благочинний фонд ім. К. Ковшевич надає стипендії обдарованим студентам та тим, що потребують підтримки для навчання у сфері навколишнього середовища та здоров`я.

15-та міжнародна конференція з проблем здоров'я та навколишнього середовища присвячена тим, хто постраждав внаслідок аварії на Чорнобильській АЕС двадцять років тому.

Конференція відбудеться 19-20 квітня у штаб-квартирі ООН в конференц - кімнаті ч. 2. Тема конференції „Життя з радіяцією у сучасному світі: згадуємо Чорнобиль, пам'ятаємо про Гірошіму і Нагасакі". Конференція спонзорована урядами України і Хорватії за підтримки Постійного представництва Японії при ООН у співпраці з Програмою навколишнього середовища ООН та ІАЕА.

WIT

„Наші" – молода ґвардія В. Путіна

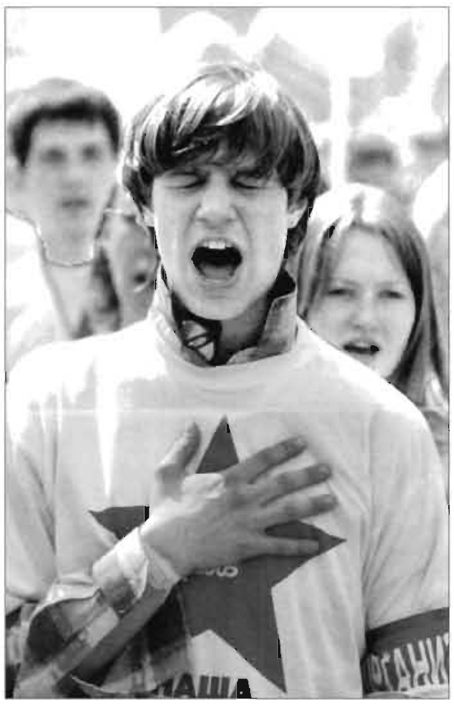
Ярослав Колодій з Дженкінтавну, Па., прислав до „Свободи" копію статті Ігоря Мецика „Чиї вони – ці „Наші?", яку опублікував 17 грудня 2005 року польський тижневик „Політика". Подаємо головні тези великої за обсягом статті.

Наймасовіша в Росії молодіжна організації „Наші" постала, як розповідає ректор Державного інституту вищої школи управління В. Нечаєв, як відповідь на Оксамитову революцію в Грузії, а передовсім – на Помаранчеву революцію в Україні, щоб не допустити таких подій в Росії. В. Нечаєв заявляє: „У 2007 і 2008 роках на Росію чекає дві переломових події – вибори нового президента і Державної думи. Український сценарій став би лихом для Росії. Могла б пролитися кров, а суверенітет і територіяльна цілісність Російської Федерації стали б перед загрозою".

В. Нечаєв вважає, що через два роки „Наші" – освічені, професійні і політично свідомі – будуть повністю готові до керівної участи в цих подіях.

Паради „Наших" у Москві викликають захоплення глядачів: лави йдуть рівно, усі в уніформі, з зірками і біло-червоними прапорами. Провідник організації Василь Якименко на екрані телевізорів обнімається з президентом Росії В. Путіним і запевняє його, що жодної революції не станеться. Повна назва організації – Антифашистський молодіжний рух „Наші". Основу її складають 5 тисяч комісарів віком від 15 до 25 років. Виникла організація в березні 2005 року і вже налічує понад 100 тисяч членів, маючи осередки в 30 найбільших містах Росії.

В. Якименко розповідає, що головним ворогом „Наших" є так звані „люди поразки", які тепер

Фанатик з числа „Наших"

В. Путін у таборі „Наших". Фото: „Політика"

правлять в Росії. Цим людям молодь протиставляє В. Путіна, який вийшов з безпорадного КҐБ, але мобілізувався і тепер веде Росію правильним шляхом. Кожен, хто заходить до московського бюра В. Якименка, мусить спершу витерти ноги на килимі з зображенням мільярдера Бориса Березовського, чеченця Шаміля Басаєва і провідника Народно-більшовицької партії Едуарда Лімонова. Під портретами є написи – зрадник, вбивця, фашист. Над столом В. Якименка – портрет В. Путіна.

„Наші", щоб сподобатися населенню, провели День добрих вчинків. Кожен з 5 тисяч комісарів узяв конкретне зобов'язання, перелік яких видано окремою брошурою. Один переводить старших людей через вулицю, інший замітає хідники, третій дарує троянду першій жінці, яку побачить вранці...

Інструкції щодо діяльности члени організації дістають у вигляді таємних документів, наслідуючи службу безпеки. Більшість розцінює молодіжну організацію як трамплін до кар'єри. Вони вважають, що вже через 10 років в Росії не буде конфліктів на зразок чеченської війни, тому що суспільство стане монолітним і відкине будь-який сепаратизм. У маніфесті організації зокрема говориться: „Перемога Росії в Другій світовій війні заклала підвалини під новий світовий порядок, який ще донедавна забезпечував світ перед перевагою однієї держави. Проте комуністичний проєкт завів Росію в глухий кут і Росія дорого заплатила за це. Росія є центральним військово-стратегічним простором Евразії. Володіння ним необхідне для контролі над світом.

Цього прагнули Наполеон і Гітлер, а сьогодні – США і міжнародний тероризм. Завданням нашого покоління є захистити суверенність батьківщини. Тільки ми можемо володіти нашою землею. Тільки ми маємо право встановлювати правила гри і тільки нам належить майбутнє".

Організація щедро повертає своїм членам кошти видатків. З яких фондів? В. Нечаєв говорить про таємничих спонзорів-жертводавців: „У нас не Швеція, а Росія. Усі політичні організації фінансовані так само як „Наші": ніхто тут не скаже, від кого дістає кошти. Можливо, „Наші" і зламають цей звичай, але таке станеться не швидко". Проте „Наші" не приховують, що гроші дає „Ґазпром".

Переклад з польської – „Свободи"

На підтримку В. Путіна „Наші" на вулицях Москви. Весна 2006 р.

ПРО ЦЕ ПИСАЛА „СВОБОДА“

80 років тому: „війна в Пасейку“

Христя Котляр з Пасейку, Н. Дж., виявила в архіві „Свободи“ цікаву розповідь про страйк працівників заводів шовкових тканин (т. зв. 1926 Passaic Silk Strike) цього міста, що стався рівно 80 років тому. Подаємо публікації „Свободи“ в хронологічному порядку (стиль і правопис того часу збережено). Нагадаємо: Пасейк понад сто років має своє місце в історії української іміграції до США. Один з перших відділів УНСоюзу був заснований в Пасейку. Тисячі українців працювали на заводах цього міста.

6 березня 1926 р.

„Чому вони бояться розголосу?“ Під таким наголовком приніс нюйорський дневник „Таймс“ замітну статтю про захованнє міської поліції Пассейку в стейті Ню-Джерзі супроти страйкарів ткальнянних фабрик. Стаття замітна тому, бо згадана газета старається все свідомо заступати погляди й інтереси фабрикантів. Мимо сього ся газета сим разом питається пасейської поліції, чому вона відноситься з такою ненавистю до газетних фотографів, які прийшли в страйковий округ робити знимки з подій. З ворожнечі поліції до фотографів ся типічно капіталістична газета робить заключення, що поліція для якихсь причин боялася фотографічних апаратів, та боялася, що фотографічні знимки підуть в народ.

Таке заключеннє підсуває типічна капіталістична газета, яка при нагоді кождої суперечки межи робітниками а підприємцями заступається за поглядами підприємців.

І справді, поліція мала чого боятися. Образки, представляючі, як поліція в'їздить на спокійний похід робітників, жінок і дітей, як поліція толочить кіньми мирних демонстратів, як шайка полісменів на мотоциклях або троках заїздить у гущу людий, як поліційні нелюди б'ють палками мирних горожан, як нарешті поліція при зеровім холоді обливає людей сильною струєю води, всі такі й тим подібні сцени з пасейського страйку певно становили би гарного „образкового читання“ про пасейську поліцію. Коли б такі образки дісталися в руки читачів американських газет, хоч би навіть таких, як нюйорський „Таймс“, тоді й найбільше консервативний читач став би підозрівати, що в „краю свободи“ страйкуючих робітників не все трактується як свобідних горожан краю.

Пасейська поліція думала, що розбивши палкою фотографічний апарат, можна забити факти зі страйку. Правда, однак, показується сильнійша від поліційної палки. Чим більше її душити, тим певнійше вона виходить на верха.

15 березня 1926 р.

Війна в Пасейку. Кілько разів ведеться війна, тілько разів самі воєнні події затемнюють причини та основи війни. Таке саме й зі страйками. Люди читають про те, що на страйк вийшло стільки а стільки тисяч робітників, що вони пікетують, що поліція хоче розбити пікети, що полісмени бють жінок і дітей, розбивають фотографічні апарати, обливають холодного водою, толобанять кіньми, і так далі, і поза сим димом, що підноситься з побоєвища, видні й бачуть, через що властиво ведеться се все і як сьому зарадити на будуче.

Ткальнянний страйк се страйк робітників, які виробляють матерії, в які одіваються люди в Америці та багато людей поза Америкою. Робота сих робітників чесна, вони дають суспільности прожити як що неможливо, то на всякий случай було би тяжко. Робота ся теж не легка. Вона підриває здоровля, не лишень тому, що се робота фабрична, але й через спеціяльні умови сього промислу, через волокняний порох, що підноситься з варстатів, і таке инче.

За сю корисну й тяжку працю робітникам належиться певно відповідна заплата. Вони повинні дістати щонайменче тільки, щоби могти прожити здорово і вигідно зі своєю родиною, щоби не чути біди й щоби могти як слід працювати. Промисел таку заплату міг би платити, бо виробу сього промислу потребує просто кожда людина. Видно се й з того, що ткальняні підприємства виказують прегарні зиски для своїх шеровців.

Та живе життя далеке від всього. Робітники ткальняних фабрик не дістають сього, що їм належалося б. Заплата ткальнянних робітників належить до найнизчих заплат робітництва в Америці. Вони дістають від 12 долярів до 22 долярів у тиждень. У сьому промислі батьки родин, голови фамілії, працюють по 20 долярів, і по 17 долярів 50 центів, і по 15 долярів у тиждень, і відтак за сю заплату пробують удержати родину на американськім уровени життя, так широко в світі прославленім.

Ткальняні робітники пробують піднести свої зарібки. На се вони й зорганізувалися. Їх юнія вже не раз зривалася до боротьби за кращі умови праці та за працю організації. Сим разом вона пішла на страйк не на підвижку, але на те, щоби запротестувати проти знижки о 10 процентів, яку зарядили недавно великі ткальняні фабриканти. Зі сього видно, що страйк ткальнянних робітників у Пасейку та околиці се страйк головний, се протест проти голодової життєвої стопи, на яку хотять робітників понижити міліонові підприємства. Своїм страйком пасейські робітники борються не лишень за себе, але й за ціле робітництво Америки, бо попра долі одної групи робітництва підкріпляє посередно все робітництво в його боротьбі за краще життя.

2 квітня 1926 р.

Пасейський страйк текстильних робітників починає вже видно цікавати ширші круги американського громадства, коли противники робітників уважають своїм обов'язком уряджувати віча й представляти громадянству свою сторону сеї важної промислової боротьби.

Заходом саме кількох пасейських купецьких клюбів відбулися вже два такі віча, на котрих виступали адвокати текстильних фабрикантів, провідники купецької палати міста,

(Закінчення на стор. 23)

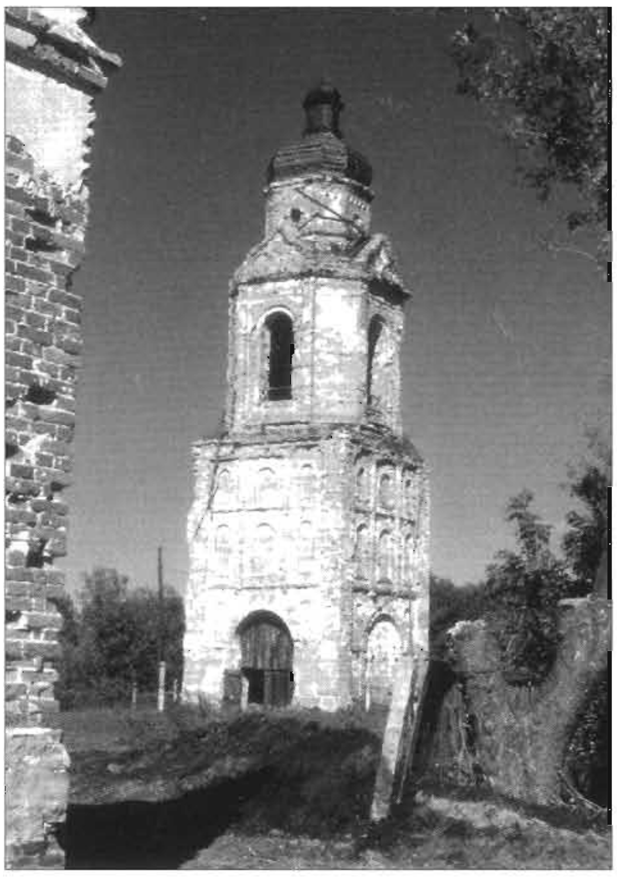
Приходьте...

(Закінчення зі стор. 16)

довані", „Вся Україна в крові", „Меншиков показав страхіття Московського варварства" та ін.

– Коли започатковано процес повернення з забуття гетьманської столиці?

– В 1991 році встановлено дерев'яний хрест на символічній могилі-пам'ятнику жертвам в Батурині, а 1993 року засновано історико-культурний заповідник „Гетьманська столиця". В пам'ять про жертви з ініціятиви Віктора Ющенка на кошти політичного бльоку „Наша Україна" 10 квітня 2004 року поставлено 12-метровий кам'яний хрест авторства скульпторів Анатолія Гайдамаки та Миколи Обезюка.

Дзвіниця Миколо-Крутницького монастиря

– Які пам'ятки є на території заповідника?

Будинок Генерального суду (XVII ст.), палац гетьмана Кирила Розумовського (1799–1803 рр.), храми Воскресіння Христового – усипальниця Кирила Розумовського, церква Преображення Господнього (1803 р.), дзвіниця Крупницького монастиря (XIX ст.) та інші. З 1995 року Міжнародна археологічна експозиція розпочала дослідження гетьманської столиці. Експедицію організував Інститут археології НАН України (проф. О. Моця), Чернігівський державний педагогічний університет ім. Т. Г. Шевченка (доц. В. Коваленко) за участи викладачів та студентів ряду університетів Центрально-східньої Европи. Консультант програми – професор В. Мезенцев з Торонто. Впродовж кількох сезонів знайдено сотні безцінних пам'яток козацької доби і... величезну кількість людських черепів, кісток – в більшості порубаних, поколотих. Серед них – десятки дитячих.

Наше зібрання збагатилось низкою експонатів: Іконою Божої Матері з Дитятком (XVII ст.), срібним хрестом кінця XVII ст., срібним талером 1622 р., козацькою зброєю, кахлями та іншим.

Союз Українок західнього Сіднею (Австралія) через Тамару Базелицьку вніс свою лепту у відбудову церкви Покрови Пресвятої Богородиці в Батурині, яку провадить УПЦ КП (настоятель о. Роман Кривко). Є і інші пожертви наших земляків, розсіяних у світі. Батурин чекає всіх, приходьте з молитвою, принесіть і подаруйте експонат нашому заповіднику. Адреса: Батуринський державний історико-культурний заповідник „Гетьманська столиця", вул. Гетьманська, 70, смт. Батурин, Бахмачський район, Чернігівська обл., 16512 UKRAINE.

Другий Український педагогічний конґрес

ЛЬВІВ. – Якраз у 70-річчя Першого педагогічного конґресу (1935 р.), 3–4 листопада 2005 р. відбувся Другий педагогічний конґрес, якого організаторами були Львівське крайове товариство „Рідна Школа", катедра педагогіки Львівського Національного університету ім. І. Франка та інші освітянські організації.

Пленарне засідання відбулося 3 листопада з запланованими 41 виступами і доповідями. Співголовували президент Львівського крайового товариства „Рідна Школа" проф. д-р Петро Сікорський, член президії ЛКТ „Рідна Школа", академік НАН України проф. д-р Володимир Панасюк і завідувач катедри педагогіки ЛНУ ім. І. Франка, кандидат педагогічних наук Дмитро Герцюк.

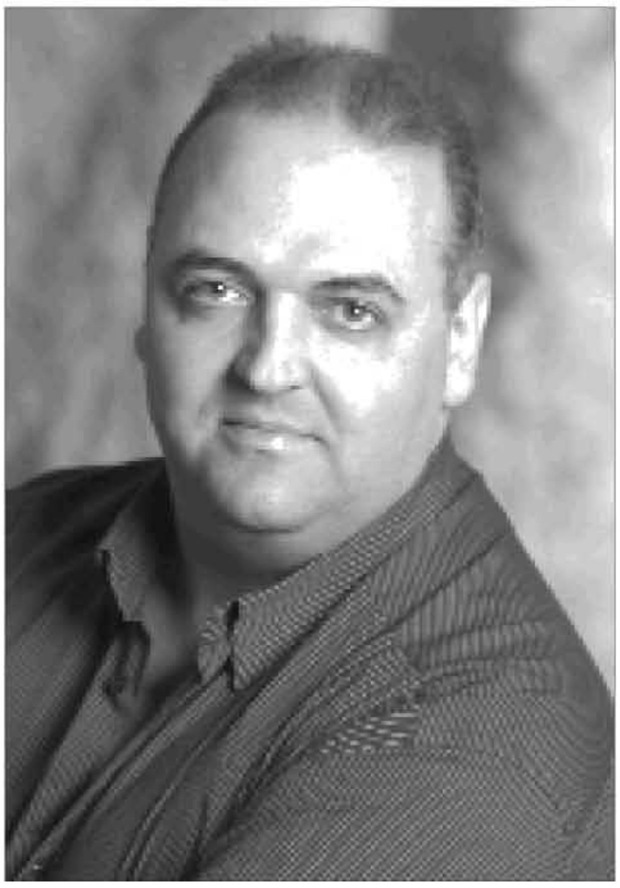
Серед членів президії – президент Академії педагогічних наук України д-р Василь Кремень, директор Інституту українознавства Міністерства науки і освіти України д-р Петро Кононенко, начальник Головного управління освіти і науки Львівської обласної державної адміністрації Павло Хобзей, директор Педагогічного інституту УВУ у Мюнхені д-р Олександра Кисілевська-Косик та інші. Головну залю Палацу естетичного виховання української молоді заповнили освітяни й учителі з усієї України та представники української діяспори.

Розповідаючи на пленарному засіданні про освіту в Україні у контексті загальнонаціональних змін, Василь Кремень зазначив, що нова школа переходить на 12-річне навчання з єдиною державною мовою (тепер приблизно біля 75 відс. шкіл України) з навчанням чужої мови з другої кляси і другої чужої мови з 5 кляси, з програмою виховання патріотизму, розкриття індивідуальних здібностей дітей.

(Закінчення на стор. 25)

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Павло Гунька співатиме в опері „Воццек"

Павло Гунька

ТОРОНТО. – Від 31 березня до 13 квітня Канадська оперна компанія представляє англо-українського бас-баритона Павла Гуньку в головній ролі опери Албана Берґа „Воццек". У 1920-их роках цю оперу ставили на сценах України. Харків – тоді столиця України – був центром театральної іновації. Лесь Курбас футуристичними засобами ставив українські драми, композитор Борис Лятошинський написав свою ультрамодерну оперу „Золотий обруч".

Канадська оперна компанія вперше поставила „Воццека" у 1977 році, через 50 років після української прем'єри. Українці здебільшого вірять, що опера – це вершина всіх мистецтв. Ми маємо багато українських оперних зірок, які виступають на сценах цілого світу, але лишаємося мало обізнаними з цим жанром, як також з модерною і постмодерною музикою. Ми краще воліємо слухати наші українські народні мелодрами XIX ст. „Запорожець за Дунаєм", „Наталка Полтавка", „Купало", „Тарас Бульба", „Катерина"… Всі ці твори були поставлені аматорами і самодіяльними ансамблями в Торонто. Виступи завжди були особливими подіями в нашому суспільстві, але чи це була мистецька вершина?

„Воццек" є доброю нагодою познайомитися з оперою XX ст., а Павло Гунька в головній ролі є виконавцем, якого не можна проґавити. Два роки тому П. Гуньку запросили дати майстер-кляси для українських вокалістів і аматорів співу в Торонто. Організація такої школи була дуже професійною, і П. Гунька щиро приклався до праці з учасниками. Була утопійна ідея, що створиться новий оперний ансамбль, який ставитиме нові українські опери. На жаль, „Мойсей" Мирослава Скорика став єдиною оперою на сценах України. П. Гунька задовольнить шанувальників співу і музичних критиків. Збагатімо ж наші музичні смаки, пізнаймо нові форми мистецького виразу…

Василь Сидоренко
музикознавець

Нова книжка про ҐУЛаґ

КИЇВ. – 4 квітня в Кобзарській світлиці Палацу мистецтв „Український дім" відбудеться презентація українського перекладу книжки Ен Еплбом „Історія ҐУЛаґу" („Gulag: A History"), яка побачила світ 2003 року у США. Це перша систематична праця, присвячена хронології, причинам та наслідкам розвитку репресивного апарату СССР і системи концентраційних таборів як його складової.

На основі фактів автор доводить, що система радянських карально-трудових таборів була небаченим за своїми маштабами і жорстокістю інструментом експлуатації, гноблення і винищення комуністичною владою народів СССР.

Ен Еплбом спирається як на вже відомі опубліковані свідчення, так і на результати власної великої дослідницької праці в архівах колишнього СССР. 2004 року „Gulag: A History" була відзначена головною книжковою нагородою США – Пулітцерівською. „Історію ҐУЛаґу" перекладено більш як двадцятьма мовами.

Книжку представлятиме авторка Ен Еплбом – авторитетна публіцистка, громадська діячка, оглядач і член редакційної колеґії газети „The Washington Post". Головує Мирослав Попович. Організатор – Видавничий дім „Києво-Могилянська академія".

Довідки телефонами: (380-44) 417-5956; 425-3566; 425-7784. Електронна пошта: phouse@ukma.kiev.ua. Контактна особа: Віра Соловйова.

Посольство США в Україні

Світові зірки опери співатимуть в Києві

Солістка Монсерат Кабальє

Народний артист України Володимир Гришко

20 квітня в Національному палаці Україна відбудеться спільний концерт зірок оперної сцени – Монсерат Кабальє та Володимира Гришка. Це буде два сольних концерти в одному. В концерті братиме участь симфонічна оркестра Національної філярмонії України, якою керуватиме один з кращих дириґентів світової опери – Госе Колядо. М. Кабальє заспіває арію й українською мовою.

Фото: УНІАН

80 років тому...

(Закінчення зі стор. 20)

мейор міста, ба навіть деякі священики й проповідники. Цікаві річи говоряться на сих зборах. Один адвокат фабрикантів мав говорити, що страйк є випливом загальної фальшивої фільософії, яка мовляв нині ходить по Америці, як пошесть. Ся фальшива фільософія виходить з легких розводів, неморальности, безрелігійности, замахів на владу та, здається, з коротко обстриженого жіночого волося. Мейор мав боронити грубе поведеннє своєї поліції тим, що мовляв сих беззаконств було треба на те, щоби здержати страйкарів від нарушення мира і порядку.

На других зборах того роду вже не кладено натиску на розводи ані коротко стрижене волося, але на комунізм. Мовляв, страйк запорядили комуністи десь на своїм тайнім конвентиклю ще минувшого року... Нема що перечити, що межи страйкарами та їх провідниками можуть бути люди, побаламучені комунізмом, однак зі сього ще не виходить, що страйк се комуністична шопка. Страйк не рішає ніякого питання комунізму. Він обертається коло живучого питання, чи ткальняні робітники можуть жити по американськи на таких зарібках, які вони дістають у фабриках. Робітники кажуть, що вони не можуть і щирість своїх заяв вони потверджують своїми терпінням і боротьбою.

Американське громадянство не повинно дати баламутити себе страховищами комунізму, які перед ними висувають диктаторські фабриканти й поліція, але розглянути справу само своїм здоровим розумом. Найкраще буде, як кождий американський громадянин поставиться самий в положеннє текстильного робітника, який має удержувати родину на 20 долярах у тиждень. Тоді певно кождий буде знати, як назвати полісменські, фабриканські та адвокатські викрути з комунізмом, розводом і корот-

ФІЛАТЕЛІЯ

Перші поштові марки України у 2006 році

Видавництво „Марка України" 5 січня випустило зчіпку „50 років першим маркам серії „Европа" (1956-2006)". Автори – Сергій та Олексій Харуки. Текст на полях українською та англійською мовами: „50 років першим маркам „Европа", „50th Anniversary of the first Europa stamps". Ця марка також випущена в аркушах з іншим номером реєстрації в каталозі.

10 березня ц. р. випущено поштову марку на честь мистця Георгія Нарбута (1886-1920). Автор – В. Таран. На полях аркуша є тексти: „Твори мистців України", „Ukrainian Artists' Works", „Георгій Нарбут".

У березні випущено також серію „Традиційні головні убори українських жінок", конверт „Острозька Біблія. 1581 р.", поштову картку „З Великоднем!" 29 квітня очікується випуск „Европа 2006. Інтеґрація очима молодих людей". У

З приводу придбання поштових марок і конвертів України можна звертатися у видавництво „Марка України" (директор Валентина Худолій) на адресу: Хрещатик 22, Київ, 01001 Ukraine. Тел.: (380-44) 279-5930. Факс: (380-44) 279-2182. Електронна адреса: stamp@stamp.kiev.ua

Колекціонують не тільки марки...

Історію України засобами філателії передають не тільки поштові марки, а й штемпелі, конверти, картки різного поштового призначення. У 2005 році в Україні було випущено 46 конвертів для поштових погашень першого дня обігу, кожен з яких мав оригінальний малюнок за темою марки, що випускалася в обіг, і погашувався відповідним штемпелем.

Такі штемпелі діяли не тільки у Києві, а й у Вінниці, Феодосії, Дніпропетровську, Ворохті, Севастополі, Івано-Франківську, Сумах, Житомирі, Луганську, Львові та Відні.

Видавництво „Марка України" випустило 5 повністок (картмаксимумів) - карток з маркою і штемпелем з однієї теми. Вони були присвячені темам „Київ очима художників" і „Метелики".

З нагоди різних пам'ятних подій діяв в 2005 році 91 штемпель спеціяльного погашення. Їх було застосовано в пам'ять Івана Павла II, Оксани Мешко, Павла Горобця, Лева Симиренка, Уласа Самчука, Ігоря Білозора, Сергія Всехсвятського, Олександра Гріна, Ніла Хасевича, Давида Гурамішівлі, інших визначних осіб, а також з нагоди різних ювілейних дат, національних свят, інших подій. Колекції збирачів прикрасили 17 художніх конвертів і 5 святкових карток з оригінальними марками, намальованими на них. На поштових конвертах і картках було розміщено малюнки п'яти стандартних марок, серед яких виділяється зображення Маріїнського палацу в Києві (фото Миколи Іващенка). Введений в обіг 81 конверт і 15 карток зі стандартними марками України.

Цей перелік засвідчує великі можливості для збирання тематичної колекції. наприклад про міста України, її героїв, письменників, науково-технічний прогрес та ін.

Можна збирати твори окремих художників видавництва - Романа Шутька, Вадима Юрченка, Оксани Лазюк, Лариси Мельник, Наталі Михайличенко та ін.

Зразки різних поштових випусків України у 2005 році:

Оригінальна марка на художньому конверті

Штемпель першого дня обігу

Стандартна марка на поштовому конверті

Штемпель спеціяльного погашення

Другий Український...

(Закінчення зі стор. 21)

Присутні уважно слухали доповідь проф. Петра Кононенка „Українознавство – основа національного виховання учнівської і студентської молоді, формування волі і характеру українця".

Увечорі учасники були запрошені на виставу до Львівського театру ім. Соломії Крушельницької.

4 листопада відбулися засідання секцій за темами: „Філософія освіти і національне виховання молоді", „Українознавство – основа національного виховання, формування волі і характеру українця", „Проблеми реформування середньої загальноосвітньої школи в Україні", „Перший Український педагогічний конґрес – важлива віха у розвитку педагогічної науки і освіти в Україні", „Болонський процес і проблеми розвитку професійної освіти". В межах засідань відбулося понад сто доповідей.

Учасники Другого педагогічного конгресу одержали цінний збірник головних ідей Першого педагогічного конгресу 1935 року, його програму і резолюції, як також дуже цікаве третє число наукового альманаху „Товариство 'Рідна Школа': історія і сучасність". Невтомні організатори Другого педагогічного конґресу, особливо численні члени проводу товариства „Рідна Школа" на чолі з її президентом Петром Сікорським та зокрема члени катедри педагогіки ЛНУ ім. І. Франка на чолі з Дмитром Герцюком – якому належиться окреме признання – доклали всіх зусиль, щоб пригадати, що нова українська освіта, збагачена сучасною технологією, базується на сильних основах, виявлених на Першому педагогічному конґресі.

Авторці цієї інформації особливо зворушливо вітати їх з осягненням успіху, бо вона з гордістю згадує, що належить до когорти малят, які свої перші букви писали на таблиці „Рідної Школи" ім. князя Лева на Личакові, у Львові.

Леся Кісілевська-Косик

СПОРТ

Чемпіонка Параолімпійських ігор Олена Юрковська, яка здобула 4 золотих, срібну і бронзову медалі, а також золоту медалю кращої спортсменки Олімпіяди.
Фото УНІАН

Урочиста зустріч учасників Параолімпіяди-2006

КИЇВ. – 21 березня на летовищі „Бориспіль“ відбулась урочиста зустріч національної параолімпійської збірної України на IX зимових Параолімпійських іграх, що відбулися в Туріні (Італія). На фото: параолімпійська команда України не летовищі. *Фото: УНІАН*

Президент Національного параолімпійського комітету України Валерій Сушкевич (в центрі) під час зустрічі в Києві. *Фото: УНІАН*

Вістки з „Чорноморської Січі"

„Чорноморська Січ" – віце-чемпіон зимового турніру з копаного м'яча

„Чорноморська Січ" – ФК, „Сілес" – 8:3
„Чорноморська Січ" – „Файтінґ Гекторс", СК – 5:2

Двома змаганнями, що відбулися 10 і 17 березня ц. р., дружина з копаного м'яча „Чорноморської Січі" закінчила зимові ігри в закритій залі.

В турнірі виступало 10 найсильніших клюбів Ню-Джерзі, поділені на дві рівнорядні підгрупи – по п'ять кожна. Після закінчення змагань в обох підгрупах відбулися кінцеві міжгрупові ігри за звання чемпіона і віце-чемпіона. Згідно з вислідами ними стали СК, „Астрос" і „Чорноморська Січ". Українські футболісти були основними кандидатами на чемпіонів турніру, але вони зазнали поразки в першій зустрічі, яка їм перешкодила здобути цей титул.

Загальний рекорд „січовиків" в цьому турнірі треба уважати за досить успішний: 5 перемог і єдина поразка та співвідношення голів – 25:12 говорять сам за себе.

В передостанніх змаганнях з клюбом ФК „Сілас" наша дружина в більшості переважала в грі, завдяки чому „снайпери" завдавали багато труду воротареві суперників. Переможні голі для „Ч. Січі" здобули Андрій Кудрик (2), Карло Вільбур (2), Данило Левицький, Марко Витвицький, Михайло Ґудзій і Марко Гординський – по-одному.

В останній зустрічі зимового сезону „січовики" натрапили на сильного суперника з другої підгрупи, яким був „Файтінг Гекторс", СК. Цей поєдинок пройшов на вищому технічному рівні, футболісти обидвох дружин виявили значну завзятість, що не переступала правил гри. „Січовики" виявилися більш винахідливими, створивши для своїх „снайперів" добрі можливості, а вони, в свою чергу, їх досконало використали. Переможні голі для „Ч. Січі" цим разом здобули: Марко Витвицький (2), Карло Вільбур, Лесь Миськів і Андрій Кудрик – по-одному.

Крім згаданих снайперів, в обох змаганнях в складі дружини виступали Андрій Панас, Гриць Сергіїв, Степан Колодій, Роман Хомик, Роман Головінський і С. Магер. Провідник дружини – Микола Гординський, граючий тренер – Андрій Панас.

У відбиванковій ланці

Вишкільні програми, якими завідують заступник голови товариства Володимир Темницький та провідник і тренер Михайло Завадівський, охоплюють понад 60 юначок й юнаків.

Значне число юнацтва – це вже друге й третє покоління „січовиків", батьки й дідусі та бабусі яких вславилися в дружинах „Чорноморської Січі" на американських спортових аренах, особливо у відбиванковому спорті. Їх осяги занотовані в історії УСВТ „Чорноморська Січ", в книзі „Січовими шляхами", в американських виданнях про цю ділянку спорту. Мовчазними свідками цих осягів є чемпіонські трофеї, чаші і плякети, які прикрашають домівку товариства. Та найбільш дорогоцінними треба уважати чисто українські подружжя, що стали дійсністю саме завдяки спортовим ланкам „Ч. Січ", в яких „січовики" роками виступали в змаганнях, дружили і творили нові родини.

До третього покоління „січовиків" належать нащадки Олесницьких – діти Надя, Стефан, Леся, Оленка, Григорій і Стефан. Один з братів – Любко виступав у відбиванкових дружинах „Ч. Січі", одружився з Зенею Матківською, батьки, сестри і брат якої були членами тенісової ланки „Ч. Січі". Визначним відбиванкарем „Ч. Січі" був Мирон Олесницький, а тепер його діти активні у відбиванковій групі та плавацькій ланці. До цієї категорії входять теж Таїса Хамуляк і Олесь Ґбур. Друга генерація – це діти Стефан і Андрій Стасюки, Павло і Христина Темницькі, Катя і Лесик Томко, Діяна і Марко Завадівські. Новими „січовиками" стали Марко і Діяна Адріяни, Андрій Баранецький, Таня Біланич, Алекса Чарторийська, Павло Гадзевич, Христина Галібей, Роман і Олесь Гатали, Марко Кохан, Павло Кравчук, Христя і Андрій Куземчаки, Святослав Леско, Стефан і Данило Максимовичі, Марек і Стасьо Мікути, Христина і Алекса Патті, Андрея Пенцак, Никольцьо Салек, Адріяна і Лариса Терлецькі, Лена і Данило Ваньо. Чергових два десятки дітей мають бути оформлені в ланці в наступних тижнях.

Під сучасну пору вишкіл проводиться в американському волейбольному центрі „Паверзон" в Денвілі, Н. Дж. Наприкінці року його буде перенесено до спортової залі, що будується при Українському культурному центрі у Випані. Саме в УКЦентрі УСВТ „Чорноморська Січ" буде мати постійне приміщення-домівку.

Омелян Твардовський

Пожертви на розвиток спорту в Україні можна надсилати до УСЦАК на адресу:
680 Sanford Ave.,
Newark, NJ 07106

ПОДОРОЖІ

Мукачеве – троянда вітрів

Місто Закарпатської області, районний центр на річці Латориця, за 40 км від Ужгороду

Мукачеве – тисячолітнє місто у самому центрі Европи, історична „троянда вітрів", в різні часи належало до Київської Русі, Галицько-Волинського і Трансильванського князівств, Австро-Угорщини, Чехо-Словаччини, Угорщини й, нарешті, до України.

Приємно дивує, що історична забудова міста практично не потерпіла, і цікаво навіть просто пройтися зеленавими від часу бруківками. За кожним скрутом мандрівника очікують нові враження: подібна до палацу снігової королеви міська ратуша (1906 рік), барокові завитки порталів Білого палацу графів Шенборнів (XIV–XVIII ст.), готична каплиця покровителя міста – святого Йосипа (XIV ст.).

Невисокі будинки під черепичними гребенями покрівель ваблять теплом хатнього затишку... Сині сутінки залишають на губах гіркуватий присмак міцної кави. Повагом відлічує віки годинник на ратуші. Скільких їх було, скільки буде?

Над вузькими вуличками нависає грізне громаддя середньовічного замку. Його видно звідусіль. Він збудований на сімдесятиметровій горі, котра має настільки правильну форму, ніби змурована руками людей. Упродовж трьох століть мешканці міста в муках зводили замок.

На зміну померлим приходили нові покоління будівельників – трощили каміння, корчували дерева, носили землю, тут же ховали небіжчиків. Праця на крутих схилах була тяжкою і небезпечною. Подумати тільки – упродовж трьох століть зі скелі виростали стіни, здіймаючи в небо вагу могутніх башт. Так з'явилась похмура легенда Мукачевого, фортеця Паланок – місто в місті. Нависають п'ятнадцятиметрові стіни нижнього замку, де жили зброярі, ковалі, гончарі, кухарі й численна челядь, на плечах котрої трималось величезне замкове господарство.

Крізь башту над брамою ввійдемо в Середній замок, місце розташування гарнізону. Просторий, на 800 метрів двір, де проводили паради й приймали послів, викладено плитами піщаника. Товщина стін така, що віковий отвір легко перетворюється на невелику кімнатку. А колись у кожному вікні Середнього замку стояла гармата.

Верхній замок – помешкання володарів міста, серед яких траплялись доволі непересічні особистості. За життя подільського князя Федора Корнятовича замок отримав своє ім'я. Підніжжя скелі, на якій розташований замок, обгородили потужним частоколом із загострених дубових колів – паланком.

Згодом так стали називати усю фортецю. До цього ж періоду належить будівництво кам'яної цитаделі – чотирьох округлих башт і триповерхового донжону, котрий зветься зараз Старою баштою. Саме під нею за наказом князя в вулканічній скелі продовбали 86-метровий колодязь.

Подейкували, що за воду князь розраховувався з самим дияволом, обдуривши при цьому володаря пітьми. Відтоді з колодязя чуються жахливі завивання ображеного чорта.

Наприкінці XVII століття у фортеці Паланок мешкала Ілона Зрині, дружина трансильванського князя. За відсутности чоловіка, що від'їхав з дипломатичною місією, вона майже три роки керувала обороною замку, взятого в облогу дванадцятитисячною австрійською армією. Ні, не на визволителя чекала княгиня. В той час, коли Европа, затамувавши подих, стежила за ходом баталій, жінка вивчала балістику і через підставних осіб продавала коштовності, аби забезпечити гарнізон боєзапасом.

Ілона – єдина жінка, що отримала нагороду за героїзм від самого турецького султана (за того часу Трансильванія була союзницею Туреччини). Але заочні нагороди не допомогли. Фортеця здалася. Ілона Зрині закінчила свої дні в монастирі. Багато таємниць зберігає Паланок.

Міська ратуша (кінець XIX ст.)

Упродовж годин можна слухати захопливі розповіді екскурсоводів, цілісінький день блукати замковим музеєм. Піднятися на стіни, пройтися білосніжною галерією, помилуватися величавою панорамою міста. Будиночки звідси здаються геть неначе іграшкові. В сріблястому серпанку зникають далі, а повітря – прохолодне і свіже. Звідси розпочинається величезна Середньодунайська рівнина, що тягнеться аж до теплої Адріятики.

Ще одна визначна пам'ятка Мукачевого – парк, який доповнює враження від архітектурної суміші міста, дозволяючи помилуватися більш ніж сорока видами екзотичних рослин. Мелодійна, незвична мова городян, якесь особливе сплетіння бароко, готики і модерну поволі занурюють в історичне минуле.

XIII століттям датується початок будівництва Святомиколаївської обителі. Появою святині на Чернечій горі місто зобов'язане князеві Корнятовичеві. Скільки лиха, історичних і політичних бур довелося зазнати монастиреві впродовж шести віків, – і щоразу він відроджувався, як Фенікс із попелу, залишаючись оберегом тиші та мудрости. Може, тому, що місце для будівництва показав князеві янгол. Тут створювалися літописи, писалися хроніки. А на початку XVII століття Святомиколаївський монастир стає знаним европейським центром освіти. Більше 5000 томів на сімнадцяти мовах світу налічувала за того часу монастирська бібліотека. Серед них – рідкісні пам'ятки писемності: „Закарпатське Євангеліє" (1401 р.) і Біблія першодрукаря Івана Федорова.

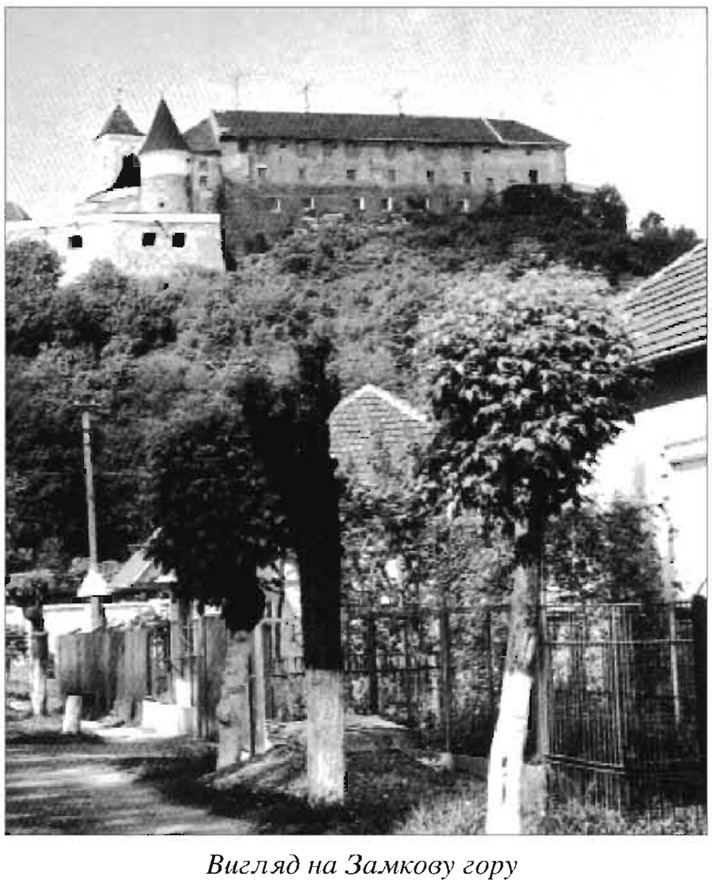
1772 року в монастирі збудували кам'яний храм і дзвіницю в стилі бароко. Але в цьому місті, на перехресті історії, бароко виглядає стримано-суворим, навіть холодним.

Келії, збудовані 1806 року, заступили храм своїми високими стінами. І стоїть монастир оповитим тишею монолітом, і як вічна молитва, шепочуть і шепочуть хвилі ласкавої і вічної Латориці.

Гляньте також і на дерев'яну компактну Михайлівську церкву в селищі Ужок, подібну на дивовижну, вкриту лускою тварину. Зведений 1745 року церковний ансамбль (церква та дзвіниця), домінує над гірськими краєвидами неподалік Ужоцького перевалу.

Олена Романенко

Фото: Павло Сачек

Вигляд на Замкову гору

Замок Паланок (XVI–XVII ст.)

Ділимося сумною вісткою, що 25 березня 2006 р.
відійшов від нас у вічність на 82-му році
життя наш дорогий і незабутній
ЧОЛОВІК, ТАТО І ДЗЯДЗЬО

СВ. П.

СТЕФАН ЛЕУШ

колишній член І-ої Дивізії „Галичина", учасник боїв під Бродами.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в середу, 29 березня 2006 р. в українській католицькій церкві св. Володимира в Глен Спей, Н.Й., а відтак на цвинтарі св. Духа в Гемптонбурґу, Н.Й.

У глибокому смутку залишилися:

дружина – АННА з ГІЛЕЦЬКИХ
доньки – ЛЕСЯ КАЧМАР з чоловіком БОГДАНОМ і дітьми ЛЯРИСОЮ, АДРІЯНОМ і ЛЕСИКОМ
– ІРИНА ВІГУН з чоловіком ЮРІЄМ і дітьми МИКОЛОЮ і УЛЯНОЮ
– ХРИСТЯ ЛЕУШ з чоловіком АБАСОМ і донею НАДЕЮ
– РОМА РАКОВСЬКА з чоловіком АНДРІЄМ і синами ПЕТРУСЕМ, МАРЧИКОМ і ОЛЕСЕМ
сваха – НАДЯ ВІГУН
та сестра і брат з родинами в Україні.

Вічна Йому пам'ять!

Замість квітів можна складати пожертви на Український Католицький Університет у Львові через Ukrainian Catholic Education Foundation 2247 West Chicago Ave., Chicago, IL 60622 або на допомогу Дивізійникам в Україні через Суспільну Службу Комбатанатів, 700 Cedar Rd., Room 122A, Jenkintown, PA 19046.

У смутку повідомляємо, що 23 березня 2006 р.
відійшла у божу вічність наша найдорожча
СЕСТРА і ТІТКА

СВ. П.

МАРІЯ КУПЧИНСЬКА
(ЮРКІВ)

нар. 1 листопада, 1906 р. у місті Стрий, Україна.

Середня з трьох сестер, вона вчителювала в школах Стрия та у Львові. Виїхала до Америки у 1947 р. з мужем інж. Романом і поселилися в місті Лорейн Огайо. Там вона брала повну участь в громадському житті, належала до церкви св. Івана Хрестителя в Лорейні, довгі роки вчила в школі Українознавства, належала до Союзу Українок. Щиро дарувала на свою церкву і на храми в Стрию і Гошові в Україні.

Похорон відбувся в понеділок, 27 березня ц. р. в церкві св. Івана Хрестителя в Лорейні, Огайо, відтак на цвинтарі Кавелрі Семетері в Лорейні.

Залишені у глибокому смутку:

сестра – ЦЕЦИЛІЯ ДИБАЙЛО з дочкою ТИРСОЮ ПАВЛЯК і її мужем ІВАНОМ і сином ВОЛОДИМИРОМ
сестрінок – ЯРЕМА КУПЧИНСЬКИЙ з дружиною ДЖОВНОЮ і його дочкою МЕЛАНІЄЮ ГЕРИСОН з мужем ЕДВАРДОМ і дітьми МИКОЛОЮ, ГРИГОРІЄМ і ЛОРОЮ
ближча та дальша родина в США та Україні.

Вічна її пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що в п'ятницю,
10 лютого 2006 р. несподівано відійшов
у вічність на 87-му році життя

СВ. П.

МИКОЛА КУЩ

нар. 24 грудня 1918 р.
в селі Попівка, Полтавщина.

ПАРАСТАС ВІДБУВСЯ у Фінікс, Арізона, а відтак тіло перевезено до С. Бавнд Бруку, Н. Дж. і поховано біля своєї родини батьків і братів на українському православному цвинтарі св. Андрія Первозваного.

Залишив у глибокому смутку:

сестру – ГАЛИНУ КУЩ ГАВРАС і її родину
племінниць і племінників у Філядельфії, Рочестері, Бразилії і Україні.

Вічна Йому пам'ять!

У смутку повідомляємо, що в суботу, 25 березня 2006 р.
відійшов у вічність на 82-му році життя

СВ. П.

МИХАЙЛО БУКШОВАНИЙ

нар. в Україні. Проживав у Бейоні, Н. Дж. від 1950 р.

Працював креслярем (draftsman) у „Ruesch Machine Company" до відходу на пенсію 15 років тому. Також був членом УНС в Парсипані, Н. Дж.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в середу, 29 березня 2006 р. з похоронного заведення Когута до української католицької церкви Пречистої Діви Марії у Бейоні Н. Дж., а відтак на цвинтар Чесного Хреста в Норт Арлінгтоні, Н. Дж.

Залишені у смутку:

дружина – АННА
син – ГРИГОРІЙ з родиною
та ближча і дальша родина.

Вічна Йому пам'ять!

Ділимося сумною вісткою з родиною, приятелями
та знайомими, що 25 березня 2006 р. в Рочестері, Н.Й.,
відійшла від нас на 79-му році життя наша дорога
ДРУЖИНА, МАМА і БАБЦЯ

СВ. П.

АННА ЄЙНА (ХАРАМБУРА)

ПАНАХИДА ВІДБУЛАСЯ у вівторок, 28 березня в похоронному заведенні П. Гаріса.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ в середу, 29 березня в українській католицькій церкві Богоявлення.

У глибокому смутку:

муж – МИКОЛА
сини – ОРЕСТ з дружиною ЛИН
– БОГДАН
– ДЖЕФ
дочка – МАРУСЯ з чоловіком ДАНОМ
внуки – ТАСЯ, МИХАСЬ, МАТЕЙКО і ДОРІЯН
брат – АНДРІЙ ХАРАМБУРА з дружиною ЛЯРИСОЮ і дітьми РОКСОЛЯНОЮ (СКОТ) ДЕЙЛІ, НАТАЛКОЮ АДІЛЕТТА, ТАНЕЮ (СТЕФАН) ВОТ, МАРКОМ ХАРАМБУРА.

Вічна їй пам'ять!

ЗАУПОКІЙНІ СВЯТІ ЛІТУРГІЇ

З волі Всевишнього відійшов у вічність 2 березня 2006 р. наш
МУЖ, БАТЬКО, БРАТ, ДІДО І СТРИЙКО

св. п.

ІВАН ПОХОДАЙ

ЗАУПОКІЙНІ СВЯТІ ЛІТУРГІЇ

будуть відправлені в:

- українській католицькій церкві св. Юра (Ню-Йорк), 11 квітня 2006 р., о год. 9:30 ранку;
- українській католицькій церкві св. Івана Хрестителя (Випані, Н. Дж.) 10 квітня 2006 р., о год. 6:30 веч.;
- українській католицькій церкві св. Андрія при цвинтарі св. Духа (Гемптонбург, Н.Й.) 9 квітня 2006 р., по Службі Божій, о год. 10-ій ранку;
- українській католицькій церкві св. Івана Хрестителя (Нюарк, Н.Дж.) 8 квітня 2006 р., о год. 7:45 ранку;
- українській католицькій церкві св. Духа (Асторія, Н.Й.) 8 квітня 2006 р. о год. 6:45 ранку і 16 квітня 2006 р. о год. 5-ій веч.;

Григоріянки відправляються у Курітибі, Бразилія й Онтаріо, Канада.

ПОДЯКА

Родина Покійного складає найсердечнішу подяку усім знайомим і приятелям, котрі відвідали Покійного у похоронному заведенні „Ярема", взяли участь у похоронних відправах у церкві св. Юра і на цвинтарі св. Духа, та виявили своє співчуття і дали підтримку у наших важких хвилинах.

Зокрема щира подяка:

Всечеснішому о. пароохові Бернардові й о. Маріо при церкві св. Юра в Ню-Йорку за відвідини Покійного в шпиталі Ню-Йорк Корнел і за відправлення Парастасу і Похорону.

Всечеснішому о. пароохові Ярославові Костюкові за похоронну відправу при гробі на цвинтарі св. Духа.

За численні Служби Божі замовлені знайомими, сусідами, співпрацівниками і родиною.

За чудові квіти на свіжу могилу від родин Драбиків, Фарел, Ленг/Муха, Леклерк, Линг, Паска, Походай і Української Національної Федеральної Кредитівки і за поживчий кошик від учителів P.S. 11Q.

ЗБІРКИ:

Сердечна подяка всім за щедрі датки понад 1,700 дол. на добродійні цілі в імені Покійного, а саме:

ДОПОМОГА СИРОТИНЦЯМ В УКРАЇНІ (Дагластон, Н.Й.).

Зібрано 965 дол.

200 дол.	Учителі P.S. 11 Q (Woodside, NY).
по 100	М. Походай Паска з дітьми, Б. Походай-Стельмах, Р. Стельмах, І. Гошовська і родина Контрерас.
по 50	Н. Сениця, родина Ковальчик, Р. і П. Сорока, учителі 5 кл. P.S. 11, Б. Гріфін, Бат. Ком, P.S. 11 Q.
40	Катерина Безричко
25	P.S. 11 Queans Social Committee.

УКРАЇНСЬКА КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА СВ. ЮРА – 250 дол. Агафія Походай

UKRAINIAN GIFT OF LIFE – 80 дол. Родина Пастушин.

УКРАЇНСЬКА КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА СВ. АНДРІЯ – 205 дол.

по 50 дол.	Марко Паска, Б. Походай-Стельмах і Р. Стельмах.
по 30	А. Походай, і К. і Р. Терлецькі.
25	Григорій і Марія Походай.
20	І. і М. Дробенко.

MEMORIAL SLOAN KETTERING CANCER CENTER

Леся Мацько і Агафія Походай.

Хай Господь Вас благословить!

Дружина АГАФІЯ ПОХОДАЙ і доньки
МАРІЯ ПАСКА і БОГДАННА ПОХОДАЙ-СТЕЛЬМАХ з родинами.

Нескорений патріот Володимир Козак

Молоді, патріотично настроєні юнаки в лавах дивізії „Галичина'' засвідчили власною кров'ю любов до України. Серед воюючих дивізійників був Володимир Козак. Він народився 26 травня 1917 року у Перемишлі, а дворічним хлопчиком з матір'ю Євгенією опинився за Збручем, де його батько Іван був сотником УГА і брав участь в акції проти більшовицьких загонів, які перли в Україну, щоб її уярмити. Володимир з матір'ю попав в московсько-більшовицьку окупацію. Коли Володимир підріс, влада арештувала його і заслала на 7 років сибірської каторги. Минали роки і Володимирові вдалося повернутися в 1942 р. до Львова і зустрітися з батьком. Тут вступив в ряди ОУН та зголосився до Дивізії „Галичина''.

Після короткого перевишколу 1 листопада 1943 р. отримав ступінь поручника і брав участь у брідському котлі, де майже тиждень боровся до зубів озброєними з червоноармійцями. В. Козак за хоробрість в тому бою був нагороджений Залізним Хрестом 2-ої кляси та відзнаками за штурм і рукопашний бій та за поранення. Під кінець 1944 р. він бере участь у бойовому відділові Вільднера в наступі на Банську Бистрицю (Словаччина), де знову здобуває срібну відзнаку за мужність і поранення. В бою під Фельдбахом у Австрії, В. Козак виявив особливий хист і мужність, як командир, його контрнаступ на замок Гляйхенберг був з військової точки зору досконалий, добре обдуманий і тактичний. За відвагу, героїзм і військовий талант його було нагороджедно Залізним Хрестом першої кляси. Наказом з 1 квітня 1945 р., його підвищено до звання сотника. На терені Німечини він активно включається в українсько-громадську діяльність. Він був одним із тих, які у Німеччині заснували СУМ, працював у військовій референтурі Головного проводу ЗЧ ОУН.

У 1948 році познайомився з Іриною Савицькою, яка рейдом дісталася до Німеччини. У 1949 року В. Козак з Іриною одружився і в них народилася донька Роксоляна, яка працює зараз за фахом лікаря медицини в Німеччині. На жаль, неблаганна смерть забрала з життя Володимира Козака 27 вересня 1993 року. Його похоронено на цвинтарі Вальфрідгоф при співучасті численної української громади. Посмертно бл. п. Володимир Козак був нагороджений від Головної управи Братства Колишніх Вояків 1-ої УД УНА Золотим Хрестом за особливі заслуги.

Ярослав Стех

У глибокій скорботі повідомляємо друзів і знайомих, що
20 березня 2006 р. у Баффало Н.Й. відійшов у Божу вічність
на 92 році життя наш найдорожчий
МУЖ, БАТЬКО І ДІДУСЬ

св. п.

інж. МИХАЙЛО САЛДИТ

ПОХОРОННІ ОБРЯДИ відбудуться в суботу, 25 березня 2006 р. у церкві св. Івана Хрестителя, 3275 Kenmore Ave., Buffalo, NY.

У глибокому смутку залишились:

дружина	– ОКСАНА
діти	– ЮРІЙ, ІНЯ І МИРОН
внуки	– ЕМЕРАЛЬД І ЛЮКАС
родини	– НАДЯ з чоловіком РЕЙ і дочкою МАРІКОЮ BERGENSTOCK
	– ХРИСТЯ з чоловіком ЧАК і доньками КУСЕЮ І МАРТОЮ KOLTHOFF
	– ЛІДІЯ з чоловіком БРУС і дітьми РИЧЕЛ, ДЖАН MURDY
родини в Україні	– братова ОЛЯ САЛДИТ,
	– братанок ІГОР з дружиною ОЛЕЮ і донькою ІВАНКОЮ,
	– братанки ДАРІЯ з сином ОЛЕГОМ з дружиною ІРОЮ і донькою ХРИСТИНКОЮ МИКОЛАЄВИЧ
	– НАТАЛКА з мужем і синами ВАСИЛЕМ, ВОЛОДИМИРОМ з дружиною ЮЛЕЮ І СВЯТОСЛАВОМ ДИДИ,
	– ЛЕСЯ з мужем і дочкою МАР'ЯНКОЮ ПЕНЦАРСЬКІ

і дальша родина в Австралії Польщі і в Україні.

Вічна Йому пам'ять!

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ІМ. ШЕВЧЕНКА В АМЕРИЦІ
ОСЕРЕДОК У ВАШІНГТОНІ, Д.К.
Ділимося сумною вісткою, що 12 березня 2006 р.
на 103-му році життя помер

СВ. П.

ПЕТРО ВАСИЛЬОВИЧ ОДАРЧЕНКО

літературознавець, мовознавець, дійсний член НТШ,
автор і редактор багатьох праць.

Похоронений 18 березня 2006 р. на українському православному цвинтарі св. Андрія Первозваного в Савт Бавнд Бруку, Н.Дж.

Рідним Покійного висловлюємо глибокі співчуття.
Вічна Йому пам'ять!

УПРАВА І ЧЛЕНИ ОСЕРЕДКУ НТШ-А
у ВАШІНГТОНІ, Д.К.

В 40-ий ДЕНЬ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ

СВ. П.

ВОЛОДИМИРА ҐІНИ

будуть відправлені

СВЯТІ ЛІТУРГІЇ з ПАНАХИДОЮ

5 квітня 2006 р., о год. 9:30 ранку в церкві св. Юра в Ню-Йорку

8 квітня 2006 р., о год. 10-ій ранку в церкві Покрови Пресвятої Богородиці в Бронксі, Н.Й.

Про молитви за спокій душі Покійного
просить

дружина АНАСТАЗІЯ з дітьми і внуками.

У глибокому смутку
повідомляємо родину, приятелів
та громаду, що в п'ятницю,
24 березня 2006 р. відійшов
у Божу вічність наш дорогий
БАТЬКО і ДІДУСЬ

СВ. П.

ЮРІЙ БОГАЧЕВСЬКИЙ

Горем прибиті:

дочка – АНЯ ЛОНКЕВИЧ з чоловіком МАРКОМ
син – БОРИС БОГАЧЕВСЬКИЙ
внуки – АЛЕКСАНДЕР і РОМА
та ближча і дальша родина.

ВІДВІДИНИ відбулися в четвер і в п'ятницю, 30 і 31 березня 2006 р. від 6-ої до 9-ої год. веч. в похоронному заведенні Петра Яреми, 129 7th St., New York, NY.

ПАРАСТАС відбувся в четвер, 30 березня о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Петра Яреми.

ПАНАХИДА була відправлена в п'ятницю, о год. 8-ій веч в похоронному заведенні Петра Яреми.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбудуться в суботу, 1 квітня 2006 р., о год. 9:30 ранку в церкві св. Юра в Ню-Йорку, а відтак на цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.

Вічна Йому пам'ять!

Родина просить щоб замість квітів складати датки на Roma Pryma Bohachewsky Trust Fund. Чеки можна висилати на рахунок число 33671 у Федеральній Кредитовій Кооперативі Самопоміч в Ню-Йорку.
Self Reliance New York Federal Credit Union,
108 Second Avenue, New York, NY 10003.
Attn. Paul Liteplo.

Ділимося сумною вісткою, що в понеділок, 20 березня 2006 р.
на 97-му році життя, в Сан Антоніо, Тексас
відійшов у вічність наш найдорожчий
БАТЬКО, ДІДУСЬО І ПРАДІДУСЬО

СВ. П.

ВАСИЛЬ НАДРАҐА

нар. 9 січня 1910 р. в Саджаві, Івано-Франківської області,
довголітній працівник Бібліотеки Конгресу у Вашінгтоні,
великий український патріот.

ПОХОРОННА ВІДПРАВА відбулася в суботу, 25 березня 2006 р., о год. 9-ій ранку в церкві св. Тройці в Сілвер Спрінг, Мд., а відтак на цвинтарі Cedar Hill Cemetery, де тлінні останки будуть вложені в крипт, де спочиває Його покійна дружина Стефанія Михайлюк Надрага.

Залишені в глибокому смутку:

дочка і зять – УЛЯНА І ІВАН СОСЬ
внуки – РЕНАТА СОСЬ І ДЖУДІ МАЙЛЗ
– ЯРЕМА І ЛІДІЯ СОСЬ
– КАТРЯ І РОМАН ГАЙДА
правнуки – ДЖЕННА І КЕЙТ МАЙЛЗ
– НАТАЛКА, АНДРІЙКО І СТЕФЦЯ СОСЬ
– АРТИМ, МАЯ І ТАЇСА ГАЙДА
родини – НАДРАҐІВ, ДАШКЕВИЧІВ, САВЧУКІВ, НОСОВИЧІВ І БІЛОУСІВ в Україні.

Вічна Йому пам'ять!

Замість квітів на могилу, просимо складати пожертви на будівельний фонд церкви св. Тройці, якої співосновниками були подружжя Надраґів.
Адреса: Holy Trinity PUCC,
16631 New Hampshire Ave., Silver Spring, MD 20905.